329 ( ) 6
1.32
327.327
K7

Kaikkien maiden proletaarit, liittykää yhteen!

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN
VI MAAILMANKONGRESSI

SOTAKYSYMYKSESTÄ

Teesit ja päätöslauselma

Työväen Arkisto, Hki
1947
Arbetarnas Arkiv, Hfors
823

327.327
K7

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN
VI MAAILMAN KONGRESSI

SOTAKYSYMYKSESTA

Teesit ja päätöslauselma

TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO

933296

/kommunistinen_internationaali
/kuudes_kongressi
/ fin

Johdannoksi.

Me elämme osittaisen aselevon aikaa kahden suuren maailmansodan välillä. Viime maailmansodan jättämät ankarat ja tuhoisat jäljet eivät vielä ole läheskään hälvenneet, kun kansainvälinen pääoma jo kuumeisella vauhdilla valmistelee uutta maailmansotaa. Se valmistelee sitä teknillisesti, taloudellisesti, diplomaattisesti ja aatteellisesti. Kapitalististen valtioiden teknilliset sotavarustelut ovat kaksinkertaistuneet verrattuna vuoteen 1914, viime maailmansodan aattoon. Varsinkin Neuvostoliiton rajamaissa rakennetaan kansainvälisen pääoman voimalla suurisuuntaisiin sotatoimenpiteihin tähtääviä strateegisia rauta- ja maanteitä y. m. Imperialisteja edustavien diplomaattien kulissientakaisista neuvotteluista ja sopimuksista tuon tuostakin pilkahtaa päivänvaloon seikkoja, jotka paljastavat sodan diplomaattista

valmistelua. Aatteellisesti valmistavat imperialistit ja heidän valhesosialistiset kätyrinsä sotaa, peittelemällä sodanvalmisteluja mieltäliikuttavilla ja „ylösrakentavaisilla“ puheenparsilla „ikuisesta rauhasta“, „kansojen välisestä luottamuksesta“, „aseistariisumisesta“, „sodan kieltämisestä“ jne. sekä katalasti ja myrkyllisesti parjaamalla Neuvostoliittoa, ensimäistä työläisvaltiota.

Porvariston „rauhanrakkaus“ on ovelaa, tietoista petosta. Kaikenkarvaiset „rauhanystävät“, jotka uskottelevat ihmisille, että sotien poistaminen on mahdollista kapitalistisen järjestelmän vallitiessa, ja joista jotkuttsekin mahdollisesti sellaista vielä uskovat, ovat viekkaita veijareita tahi tietämättömiä haihattelijoita. Imperialismi vie kiertämättömästi sotaan.

On itsestään selvää, että työväenluokka ja työtätekevät kansanjoukat yleensä ovat imperialistisen sodan vastustajia. Imperialistista sotaa käy porvaristo omien luokkaetujensa ajamiseksi. Nämä edut eivät voi olla olematta mitä räikeimmässä ristiriidassa työtätekevien kansankerrosten etujen kanssa. Kaikki imperia-

listisen sodan kiroukset saavat kantaa harteillaan työtätekevät joukot, imperialistisen porvariston nauttiessa sen „siunauksista", s. o. sodan heille tuottamista ylivoitoista. Työtätekevien kansankerrosten keskuudessa on sota tehnyt hirvittävää tuhoa. Se on tuottanut niille pohjatonta kurjuutta, rajattomia kärsimyksiä.

On näin ollen selvää, että työväenluokka etsii tarkoituksenmukaisia, tehoavia taistelukeinoja imperialistista sotaa vastaan, niiden täydellisesti lopettamiseksi. Ja tällöin on työväenluokan kumouksellisen etujoukon velvollisuus osoittaa joukoille ainoa tehokas tie sotien poistamiseen: proletaarinen vallankumous. Sota voidaan poistaa maailmasta vain kukistamalla kapitalistinen järjestelmä. Jos ei työväenluokan kumouksellisen taistelunsa kautta onnistu ehkäistä imperialistista sotaa, on sen jatkettava taistelua tämän sodan muuttamiseksi kansalaissodaksi, s. o. noustava kapinaan omaa sotaakäyvää porvaristoaan vastaan.

Viime maailmansota tempasi ennenaikaiseen hautaan miljoonia työväenluokan yksilöitä, toisista miljoonista se teki rampoja parhaassa

elämän kukoistuksessa. Mutta se ei kyennyt hautaamaan eikä tekemään rammaksi työväen luokkaa. Päinvastoin, useissa maissa se rohkeasti ja päättävästi nousi suureen aseelliseen taisteluun porvaristoa vastaan, muutti imperialistisen sodan kansalaissodaksi. Tämä taistelu vei työväenluokan voittoon toistaiseksi ainoastaan entisessä tsaarin valtakunnassa. Mutta sekä näissä taisteluissa saavutetuista voitoista että niissä kärsityitä tappioista on kansainvälinen työväenluokka ottanut paljon oppia. Yhtenä osotuksena tästä on voimakkaiden, porvariston pelkäämien, vihaamien ja vainoamien, suurista vallankumouksellisista päämääristään selvästi tietoisten ja niihin johdonmukaisesti pyrkivien kommunistisen puolueiden olemassaolo niissä maissa, joissa ei työväki vielä ole vallassa.

Kommunistisen puolueiden sodanvastainen työ kuuluu nyt erottamattomana osana niiden jokapäiväiseen kumoukselliseen työhön. Puolueen järjestöverkon lujittuminen ja sen vaikutuksen lisäytyminen joukkojen keskuudessa merkitsevät sinänsä työväenluokan asemien lujittumista taistelussa sotaa vastaan. Toiselta puolen

on nyt, jolloin Kommunistinen Internationale asettaa sodanvastaisen taistelun keskeiseksi tehtäväkseen, puolueen yleisen työn sisällössä yhä enemmän vedettävä esille varsinaisia sotaa ja militarismia koskevia kysymyksiä.

Näitä kysymyksiä valaisevat nyt suomeksi ilmestyvät Kommunistisen Internationalen VI Kongressin hyväksymät „sotateesit". Kongressi asetti yhdeksi päätehtäväkseen vallankumouksellisen työväeliikkeen sodanvastaisen taistelun kokemusten kokoamisen ja arvioimisen. Tämän tehtävän se suoritti perusteellisesti. Pätevänä ohjeena kumouksellisten työläisten sodanvastaiselle taistelulle on näillä teeseillä oleva arvaamaton merkitys.

Paitsi teesejä ja kongressin lyhyttä päätöslauselmaa kansainvälisen sodanvastaisen kamppailun järjestämisestä, sisältää tämä kirjanen Leninin kirjoituksen „Meidän valtuuskuntamme tehtävistä Haagissa". Tämä kirjoitus, jonka Lenin kirjoitti ohjeeksi v. 1922 Haagissa pidettyyn reformististen ja porvarillisten „rauhanystäväin" konferenssiin lähtevälle Neuvosto-Venäjän Ammattijärjestön valtuuskunnalle, ja johon teeseissä usein viitataan, on yksi kaik-

kein mielenkiintoisimmista Leninin monilukuisista sotaa koskevista kirjoituksista.

Kirjasen loppuun on liitetty selityksiä tekstissä esiintyvistä tärkeimmistä vieraskielisistä sanoista, nimistä y. m. seikoista.

Suomentaja.

KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN VI MAAILMANKONGRESSIN TEESIT SOTAKYSYMYKSESTÄ

I. Imperialistisen sodan uhka.

1. Kymmenen vuoden kuluttua maailmansodan jälkeen kirjoittavat imperialistiset suurvallat alle sopimuksen sodan laittomaksi julistamisesta, he puhuvat aseistariisumisesta, he koettavat kansainvälisen sosialidemokratian johtajien avulla uskotella työläisille, että monopolistisen pääoman herruus muka takaa rauhan koko maailmalle.

Kommunistisen Internationalen VI maailmankongressi leimaa kaikki nämä temput häpemättömäksi työtätekevien joukkojen pettämiseksi. Se muistuttaa kansainväliselle työväestölle ja koko maailman sorretuille kansoille viime vuosien kokemuksista, keskeytymättömistä pienistä rosvosodista, joita imperialistiset valtiot käyvät siirtomaiden kansoja vastaan, sekä viime vuoden tapahtumista: aseellisesta sekaantumisesta Kiinan vallankumouk-

seen, kärjistyneestä selkkauksesta suurvaltojen välillä Kiinan uuden jaon johdosta, sotajoukkojen keskityksestä Puolassa, Liettuan itsenäisyyden välittömästä uhasta, — ja tämän yhteydessä yhä enemmän kärjistyvästä uhasta Neuvostoliittoa kohtaan imperialistien yhtymän taholta, jonka yhtymän etunenässä kulkee Englanti, — kongressi muistuttaa kaikista näistä tosiasioista, jotka valaisevat imperialistien rikoksellista sotapolitiikkaa, joka yhtäkkiä voi aiheuttaa suunnattoman maailmanpalon.

VI maailmankongressi arvioi tulevan sodan poliittiset ja taloudelliset liikkeellepanevat voimat.

Ne muutokset, jotka kansainvälisessä tilanteessa ovat tapahtuneet V maailmankongressin jälkeen, ilmenevät kaikkien kapitalismin ristiriitojen suunnattomassa kärjistymisessä, Neuvostoliiton suunnattomassa taloudellisessa ja poliittisessa voimistumisessa, kansallis-vallankumouksellisen liikkeen nopeassa kasvussa siirtomaissa ja puolsiirtomaissa, ennenkaikkea Kiinassa, ja luokkataistelun kärjistymisessä porvariston ja proletariaatin välillä kapitalistisissa maissa.

Ristiriidat imperialististen valtioiden välillä niiden taistelussa markkinoista esiintyvät yhä selvempinä. Mutta vielä enemmän kuin nämä ristiriidat imperialististen valtojen välillä, kasvaa se pääasiallinen ristiriita, joka jakaa koko

maailman kahteen leiriin: toiselta puolen koko kapitalistinen maailma ja toiselta puolen Neuvostoliitto, jonka ympärille ryhmittyvät kansainvälinen köyhälistö ja siirtomaiden sorretut kansat. Taistelu Neuvostovallan ja Kiinan vallankumouksen kukistamiseksi, rajottamattoman herruuden saavuttamiseksi Kiinassa ja Venäjän markkinain valtaamiseksi, s. t. s. suunnattoman suurien raaka-ainelähteiden ja vientimarkkinoiden valtaamiseksi näissä maissa, on suunnattoman tärkeä kysymys kansainväliselle pääomalle. Tähän taisteluun perustuu nykyään välittömästi uhkaava uuden imperialistisen sodan vaara.

2. Tuleva imperialistinen maailmansota ei tule ainoastaan olemaan mekanisoitua sotaa, joka tulee kuluttamaan suunnattoman suuria määriä sodankäyntivälineitä, vaan se tulee samalla olemaan sotaa, joka vie mukaansa miljoonaisia ihmisjoukkoja, sotivien maiden asujanten enemmistön. Rajat rintaman ja selkäpuolen välillä tulevat yhä enemmän hälvenemään.

Kongressi muistuttaa suunnattomasta aseistuksen lisääntymisestä, suurista mullistuksista sotatekniikan alalla, toimenpiteistä kaikkien kapitalististen maiden väestön ja talouden militarisoimiseksi, fascistisen Italian militarisoimisesta, Ranskan uusista asevelvollisuuslaeista [1]),

---

[1]) Katso selitystä kirjasen lopussa.

Tshekko-Slovakian taantumuksellisista sotalaeista, reunamaiden sotavalmistelujen kasvusta imperialististen suurvaltojen yleisesikuntien johdolla, Saksan pyrkimyksistä vanhan militarismin palauttamiseen uusissa muodoissa, joukkomilitarisoimisesta Amerikassa, Suur-Britannian sotavalmisteluista sen alusmaissa, ennenkaikkea Intiassa jne. Kilpailu merellä Amerikan ja Englannin välillä vie uuteen aseistamiseen. Hyvin tärkeänä uutena seikkana nykyaikaisessa joukkomilitarisoinnissa on nuorison militarisoinnin lisääntyminen ja se seikka, että militarisointi tosiasiallisesti ja osaksi muodollisestikin koskee myöskin naisia (Ranska, Puola, Bulgaria jne.).

3. Imperialistit yhdistävät sotavalmisteluihinsa, jotka kuuluvat ulkopolitiikan piiriin, taantumuksen lujittamisen omien maittensa sisäpuolella. Ilman „rauhallista" selkäpuolta eivät imperialistit voi käydä sotaa. Porvaristo ryhtyy kaikkiin toimenpiteihin voidakseen tehdä tyhjäksi kaiken järjestetyn vastarinnan sotapolitiikkaa vastaan työläisten taholta.

Tähän porvariston „selkäpuolen turvaamiseen" kuuluvat sellaiset toimenpiteet kuin ammattiliittolait Englannissa [2]), ja Norjassa, laki työriitojen sovittamisesta Saksassa [3]), Mondin [4]) suunnitelma kemiallisten teollisuusyhtiöiden yhteistyöstä, yritykset „teollisuusrauhan" aikaansaamiseksi, „puolueettomat" ammatti-

liitot (spenseriläisyys [5]) Englannissa), työnantajien järjestämät ammattiliitot (Company Unions) Amerikassa, fascististen valtiollistettujen ammattiliittojen luominen Italiassa, laki ammattiliittojen militarisoimisesta sodan sattuessa Ranskassa, Kaikki nämä ovat toimenpiteitä, joiden tarkoituksena on turvata kaikenlaisen luokkataistelun kannalla olevan työväenli kkeen aseellinen kukistaminen heti sodan julistamisen jälkeen.

Toiselta puolen epävirallisten armeijoiden, sellaisten kuin „Stahlhelm" [6]) Saksassa, „Suojeluskunnat" Suomessa, „Streltsi" Puolassa, „Heimwehr" Itävallassa jne., tarkoituksena on lakonrikkuruus ja työläisten liikkeen väkivaltainen kukistaminen ei vain sodan aikana, vaan myöskin sotavalmistelujen aikana. Samaa tarkoittavat naisten sotilaalliset tahi puolisotilaalliset järjestöt useissa maissa. Suuret imperialistiset valtiot tukevat fascismia kaakkois-Euroopassa sekä Puolassa ja Rumaniassa, tärkeänä aseena imperialistisen sodan valmistamiseksi ja käymiseksi, varsinkin Neuvostoliittoa vastaan.

Kommunististen puolueiden vainoamiset kasvavat järjestelmällisesti ja Kominternin jaostot kaikissa imperialistisissa maissa ovat välittömästi vaarassa joutua ajetuiksi maan alle.

4. Tilanteessa, jolloin aseistusta suunnattomasti lisätään ja jolloin kaikin tavoin val-

mistaudutaan imperialistisiin sotiin, pyrkivät porvaristo ja pikkuporvarilliset pasifistit [7]) ulkokultaisilla puheilla peittämään työtätekeviltä joukoilta asiain todellista laitaa ja pasifismin sekä „rauhanpolitiikan" varjolla järjestelmällisesti koettavat muokata niiden mieliä Neuvostoliittoa vastaan. Taisteluhuutona tulevassa sodassa Neuvostoliittoa vastaan tulee olemaan: „Taistelu rauhan puolesta! Bolshevismia, kulttuurin vihollista vastaan!"

Kaikki porvariston ja sen sosialidemokraattisten ja pikkuporvarillisten pasifistisien käskyläisten lavertelu aseistariisumisesta, turvallisuudesta, kansainväl'sestä sovinto-oikeudesta, sodan laittomaksi julistamisesta, — kaikki tämä on mitä suurinta ulkokultaisuutta.

Kansainliitto, joka perustettiin 9 vuotta sitten imperialistien liittona Versaillesin julman „rauhan" puolustamiseksi ja vallankumouksellisen liikkeen kukistamiseksi koko maailmassa, muodostuu yhä enemmän välittömäksi imperialistisen sodan valmistelun ja käymisen välineeksi Neuvostoliittoa vastaan. Kaikki Kansainliiton turvissa muodostetut liitot ja sopimukset ovat vain välikappaleita sotavalmistelujen verhoamiseksi, varsinkin sotavalmistelun välineitä Neuvostoliittoa vastaan.

5. Imperialistit voivat harjoittaa sotapolitiikkaansa vain kansainvälisen sosialidemokratian avulla. Jo maailmansota 1914—18 paljasti

reformistit sosialipatriooteiksi [1]) ja yltiöisänmaallisiksi. Sen jälkeen on sosialidemokratian politiikka ennättänyt muodostumaan avoimeksi sosiali-imperialismiksi. Kaikissa ratkaisevissa kysymyksissä eivät sosialidemokratian ja Amsterdamin ammattiliittojen johtajat ole ainoastaan imperialismin puolustajia, vaan vieläpä sen kiivaita eturivin taistelijoita. Suurta toimeliaisuutta osottavat he kannattaessaan imperialistien sotavalmisteluja Neuvostoliittoa vastaan.

Reformististen johtajien pyrkimys työväenliikkeen kahtiajaon syventämiseen taistelemalla kiukkuisesti kommunistista liikettä vastaan ja harjoittamalla voimaperäistä hajoitustyötä ammatillisessa liikkeessä ja työväen joukkojärjestöissä (Saksassa ja Englannissa) tarkoittaa, samoin kuin heidän tappiostrategiansa suurissa taloudellisissa taisteluissa — porvariston voimistuttamista, työväestön taisteluasemien heikentämistä ja samalla edullisten edellytysten valmistamista porvaristolle uusien imperialististen sotien käymiseksi. Työväestön täytyy tarkasti kiinnittää huomiota niihin menettelytapoihin, joiden avulla sosialidemokratia aatteellisesti valmistaa sotaa Neuvostoliittoa vastaan. Näihin menettelytapoihin kuuluu: a) puhe „punaisesta imperialismista" ja „punaisesta militarismista", siitä, että fascismi ja bolshevismi ovat yhä jne.; b) väite, että proletariaa-

tin diktatuuri on sodan syy tahi yksi sen syistä; c) se ulkokultainen kanta, joka esiintyy sanoissa: „me olemme neuvostojen puolesta, mutta kommunisteja ja Kominternia vastaan"; d) neuvostohallituksen tappion saarnaaminen „vasemmistolaisen" naamarin suojassa. Sodan vaara on meille viime vuoden kuluessa antanut useita esimerkkejä tästä viimemainitusta menettelytavasta, erittäinkin Saksan sosialidemokraattien taholta. Yhtä selvästi esiintyivät nämä esimerkit sosialidemokratian liittolaisilla, trotskilaisilla, ja tulivat esille m. m. heidän väitteissään „termidorista", „kulakisoitumisesta" jne.

Niinsanotut „vasemmistolaiset" sosialidemokratian johtajat, jotka Kominternin TPK:n VIII täysistunto leimasi vaarallisimmiksi vihollisiksi työväenliikkeen riveissä, ovat petturipolitikallaan viime vuoden kuluessa ja käyttäytymisellään II Internationalen Brüsselissä pidetyssä kongressissa osottaneet tämän arvioinnin täydellisesti paikkansa pitäväksi: juuri he pyrkivät „vasemmistolaisilla" puheenparsilla kriitillisessä tilanteessa pelastamaan sekä porvariston että oikeistolaiset reformistiset johtajat. He sanovat neuvostojärjestelmää ja yleismaailmallista kommunistista liikettä proletaarisen yhteisrintaman vihollisiksi, „yleisen rauhan" vihollisiksi ja „taantumuksen liittolaisiksi", viedäkseen harhaan ja saattaakseen ymmälle

työläiset, siten helpottaen porvaristolle sen sotapolitiikan ajamista.

6. Viimeisten vuosien tapaukset osoittivat, että kaikkien imperialististen valtioiden politiikan päärintama yhä avoimemmin suuntautuu Neuvostoliittoa ja Kiinan vallankumousta vastaan. Mutta ristiriitojen kärjistyessä imperialististen valtioiden välillä on myöskin mahdollista, ennen kuin tämä sota syttyy, yhteentörmäys kahden imperialistisen valtaryhmän välillä taistelussa maailman yliherruudesta. Jos ensimäinen maailmansota 1914—18 välittömästi vei voitokkaaseen proletaariseen vallankumoukseen entisessä tsaarin valtakunnassa, kapinoihin ja proletariaatin kumouksellisiin joukkoliikkeisiin Europassa, niin uusi sota tulee herättämään mahtavia kumouksellisia liikkeitä, joihin osallistuvat myöskin Amerikan teollisuustyöläiset, laajat talonpoikaisjoukot maanviljelysmaissa ja sorrettujen siirtomaakansojen monimiljoonaiset joukot. Kapitalismin pulasta, jonka selvimpänä ilmauksena on sota, voi syttyä laaja kumouksellinen joukkoliike jo e n n e n avoimen selkkauksen syttymistä. Kommunistien on koottava, järjestettävä ja johdettava joukkoja tässä liikkeessä, samoinkuin jokapäiväisessä taistelussa, päämääränään vallan valtaaminen proletariaatin käsiin kumouksellisen esiintymisen kautta, porvariston kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen.

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO

Jos Europan maiden komunistien ei onnistu kärjistää jokapäiväistä taistelua työläisten välittömien vaatimusten toteuttamisen puolesta ja muuttaa sitä avoimeksi taisteluksi vallasta ja porvariston kukistamiseksi — ja vain kukistamalla porvaristo tärkeimmissä imperialistisissa maissa voitaisiin ehkäistä imperialistinen sota, — niin kuitenkin tämän taistelun alituinen kytkeminen taisteluun imperialistista sotapolitiikkaa vastaan kohottaa melkoisesti työväenluokan valppautta ja vaikeuttaa porvaristolle sodan valmistelua ja sen käyntiä. On selvää, että imperialistisen sotatoimenpiteitten lykkääminen työväestön joukkoesiintymisien kautta luo sellaisen asiaintilan, joka sitten melkoisesti helpottaa tämän sodan muuttamista kansalaissodaksi ja imperialistien kukistamista. Joka tapauksessa luo yhä jatkuva vasemmistuminen työväenluokan ja muiden työtätekevien kerrosten keskuudessa ja suunnaton kansallisvallankumouksellisen liikkeen kehittyminen siirtomaissa ja puolsiirtomaissa laajan perustan Kominternin vaikutuksen kasvulle ja kommunistien taistelun voimistuttamiselle koko maailman porvariston politiikkaa vastaan, joka politiikka yhtä suuressa määrässä vie riiston ja sorron moninkertaistuttamiseen, kuin se vie sotaisten selkkausten äärimmilleen kärjistymiseen.

II. Työväestön suhtautuminen sotaan.

7. Sota ja kapitalismi kuuluvat erottamattomasti yhteen. Taistelu sotaa vastaan vaatii, ennenkaikkea, kysymksessä olevan sodan ja sen syiden selvää ymmärtämistä. Taantumuksellista sodan puolustelemista vastaan, muka välttämättömänä luonnon ilmiönä, ja yhtä taantumuksellisia utopistisia suunnitelmia vastaan sodan hävittämisestä tyhjillä puheenparsilla tahi sopimuksilla, asettaa kumouksellinen työväestö harkitun marxilais-leniniläisen teorian, ainoana tieteellisenä perustana todelliselle taistelulle sotaa vastaan.

Sodan syy historiallisena ilmiönä ei perustu ihmisten „luonnolliseen pahuuteen" eikä hallitusten „huonoon" politiikkaan, vaan siihen että yhteiskunta jakautuu luokkiin, riistäjiin ja riistettyihin. Kapitalismi, tämä luokkayhteiskunnan viimeinen muoto — se on uusimman historian sotien syy. Nämä sodat eivät suinkaan ole poikkeuksia, ne eivät ole ristiriidassa kapitalismin perusteiden ja tuotantovälineiden yksityisomistuksen kanssa eivätkä kilpailu- ja riistojärjestelmän kanssa, vaan ovat niiden suoranaisena seurauksena.

Imperialismi, kapitalismin monopolistisena vaiheena, siihen määrään kärjistää kapitalismin ristiriitoja, että „rauha" muodostuu vain aselevoksi uusia sotia varten. Maapallon pinta ja

sen taloudelliset rikkaudet (lukuunottamatta sitä sen osaa, jolla on pystytetty proletariaatin diktatuuri) ovat melkein täydellisesti muutamien suurvaltojen monopolisoimat. Mutta eri maiden erilainen taloudellinen ja valtiollinen kehitys synnyttää yhä uudelleen maailman uudelleenjaon välttämättömyyttä. Tämä maailman uudelleenjako on loppukädessä toteutettavissa vain sodan kautta, jota tärkeimmät imperialistiset valtiot käyvät toisiaan vastaan. Samoin voi satojen miljoonien työläisten ja siirtomaaorjien riisto jatkua vain veristen riistosotien hinnalla.

Sota kuuluu erottamattomasti yhteen kapitalismin kanssa. Siitä johtuu, että sota on „hävitettävissä" vain hävittämällä kapitalismi, s. t. s. kukistamalla kapitalistisen riistäjien luokka, pystyttämällä proletariaatin diktatuuri, rakentamalla sosialismi ja hävittämällä luokat. Kaikki muut teoriat ja ehdotukset, niin „realisilta" kuin ne näyttänevätkin, ovat vain petosta, jonka tarkotuksena on pitkittää riiston ja sotien järjestelmää.

Senvuoksi leniniläisyys hylkää kaikki pasifistiset teoriat „sodan kieltämisestä" ja osottaa työväen joukoille ja kaikille sorretuille ainoan tien joka vie päämäärään: kapitalismin kukistamisen.

8. Mutta kapitalismin kukistaminen on mahdoton ilman väkivaltaa, ilman aseellista kapinaa.

ja ilman proletariaatin sotaa porvaristoa vastaan. Nykyisenä imperialististen sotien ja maailmanvallankumouksen aikakautena ovat kiertämättömiä, kuten todisti Lenin, proletariaatin kansalaissodat porvaristoa vastaan, proletariaatin diktatuurin sodat porvarillisia valtioita ja maailman kapitalismia vastaan, sekä sorrettujen kansojen kansallis-vallankumoukselliset sodat imperialismia vastaan.

Jokainen sota on vain määrättyjen luokkien politiikan jatkoa „muilla keinoilla". Niinollen on proletariaatin tarkasti eriteltävä jokaisen kysymyksessäolevan sodan historiallinen ja poliittinen luokkamerkitys ja erittäin tarkkaavasti arvioitava hallitsevien luokkien osa kaikissa sotaan osaaottavissa maissa, kansainvälisen proletaarisen vallankumouksen näkökulmalta. Nykyaikana voidaan erottaa seuraavat kolme eri lajia sotia: ensiksi imperialististen valtioiden keskinäiset sodat: toiseksi imperialistisen vastavallankumouksen sodat proletaarista vallankumousta tahi sellaisia maita vastaan, joissa rakennetaan sosialismia, ja kolmanneksi kansallis-vallankumoukselliset sodat, varsinkin siirtomaissa, imperialismia vastaan. Nämä viimemainitut sodat ovat yhteydessä imperialistien näitä maita vastaan käymien sortosotien kanssa.

Ensimäisessä tapauksessa, jonka klassillisena esimerkkinä on maailmansota 1914—18,

molemmat puolet käyvät taantumuksellista imperialistista sotaa. Toisessa tapauksessa — esimerkiksi aseellisissa hyökkäyksissä Neuvosto-Venäjää vastaan (1918—1921) — taantumuksellista sotaa käyvät vain imperialistit. Sitävastoin proletariaatin diktatuurin maa käy sellaisessa tapauksessa vallankumouksellista sotaa sosialismin puolesta koko maailman proletariaatin hyväksi. Kolmannessa tapauksessa — esimerkiksi imperialismin sodassa Kiinan vallankumousta vastaan — vain imperialistit käyvät taantumuksellista rosvosotaa: mutta sorrettujen kansallisuuksien sota imperialismia vastaan ei ole ainoastaan oikeutettua, vaan myöskin vallankumouksellista, ja muodostaa se nykyaikana yhden renkaan yleismaailmallisen proletaarisen vallankumouksen ketjussa.

Sellaisen marxilaisen sotien arvioinnin pohjalla työväestö määrää periaatteellisen kantansa ja menettelytapansa niihin nähden. Työväestö taistelee imperialististen valtioiden keskinäisiä sotia vastaan, ollen oman hallituksensa tappion kannalla ja imperialistisen sodan muuttamisen kannalla kansalaissodaksi porvaristoa vastaan. Samalla periaatteellisella kannalla on imperialististen maiden työväestö imperialistien riistosodassa kansallis-vallankumouksellista liikettä, ennenkaikkea siirtomaiden kansoja vastaan, ja avoimen vastavallankumouksellisen sodan sat-

tuessa imperialismin taholta proletariaatin diktatuuria vastaan. Samalla työväestö tukee ja käy kansallisvallankumouksellisia sotia ja sosialismin sotia imperialismia vastaan ja järjestää kansallisen vallankumouksen ja proletariaatin diktatuurin valtioiden puolustuksen.

9. Siihen saakka kun proletariaatti on pystyttänyt diktatuurinsa, on sen menettelytavan määräämistä varten sodan aikana omassa maassaan tarpeen käymässä olevan sodan kaikinpuolinen arviointi, ja myöskin jokaisen tämän sodan eri kauden arviointi. Kansalliset sodat voivat muuttua imperialistisiksi.

Jonkun sodan luonteen tarkkaa arviointia ei voida korvata millään muodollisilla tunnusmerkeillä, sellaisilla kuin esim. hyökkäyssodan tunnusmerkki. Sellaisessa imperialistisessa sodassa, kun oli sota 1914—18, on järjetöntä pitää kiinni sellaisesta tunnusmerkistä, — sitä käytetään vain joukkojen pettämiseksi. Mutta imperialististen valtioiden sodissa vallankumouksellisia valtioita vastaan ei kysymystä tällaisesta tunnusmerkistä ole ymmärrettävä strateegisessa, vaan historiallis-poliittisessa mielessä. Epäoikeutettua sotaa ei käy se, joka on ensiksi alkanut, vaan se, joka edustaa taantumusta, vastavallankumousta, riistoa ja imperialismia— kansallista tahi proletaarista vallankumousta

vastaan. Malliesimerkin hyökkäyssodan tunnusmerkin valheellisesta käyttämisestä ovat antaneet ranskalaiset sosialistit, jotka vuonna 1925 tukivat Ranskan sotaa kapinallista Marokkoa vastaan muka sillä perusteella, että Marokko oli „hyökkäävänä" puolena. Samalla kannalla olivat englantilaiset Labor-puolueen johtajat imperialistisen valtojen aseellisen sekaantumisen aikana Kiinassa v. 1927 („omaisuuden suojeleminen ja Britannian alamaisten hengen varjeleminen").

10. Proletariaatin periaatteellisesta kannasta johonkin määrättyyn sotaan nähden riippuu myöskin sen kanta kysymyksessä „isänmaan puolustuksesta". Proletariaatilla ei ole isänmaata kunnes se on vallannut valtiovallan ja ottanut tuotantovälineet pois riistäjiltä. Puhe „isänmaan puolustuksesta" on vain kaikkein tavallisin, yleisimmin käytetty tyhjä puheenparsi, joka merkitsee sodan puolustelemista. Sodissa, joita itse proletariaatti tahi proletaarinen valtio käy imperialismia vastaan puolustaa proletariaatti omaa sosialistista isänmaataan. Kansallis-vallankumouksellisissa sodissa esiintyy proletariaatti maan puolustajana imperialismia vastaan. Mutta imperialistisissa sodissa sen on mitä tarmokkaimmin leimattava „isänmaan puolustus" riiston ja sosialismin pettämisen puolustamiseksi.

A. Työväestö taistelee imperialistisia sotia vastaan.

1) Taistelu imperialistista sotaa vastaan ennen sen syttymistä.

11. Kommunistien taistelu imperialistista sotaa vastaan eroaa perinpohjaisesti kaikenkarvaisten pasifistien „taistelusta sotaa vastaan". Kommunistit eivät erota taistelua sotaa vastaan luokkataistelusta, vaan pitävät sitä osana työväen yleisestä luokkataistelusta, joka on suunnattu porvariston kukistamiseksi. He tietävät että imperialistiset sodat ovat kiertämättömiä niin kauan kuin porvaristo on vallassa. Tämän tosiasian toteamisesta tehdään sellainen johtopäätös, että on järjetöntä käydä erikoista taistelua sotaa vastaan. Sosialidemokraatit menevät niinkin pitkälle, että syyttävät kommunisteja imperialististen sotien edistämisestä tarkoituksella jouduttaa vallankumousta. Ensinmainittu johtopäätös on virhe, viimeksimainittu väite on typerää panettelua. Vaikka kommunistit ovatkin vakuutettuja imperialistisen sodan kiertämättömyydestä, niin he työväen joukkojen ja kaikkien työtätekevien etujen nimessä, joilta tämä sota vaatii mitä raskaimpia uhrauksia, käyvät kaikin voimin sitkeää taistelua imperialistista sotaa vastaan ja sen ehkäisemiseksi proletaarisen vallankumouksen kautta. Tässä

taistelussa kommunistit liittävät ympärilleen joukkoja siinä mielessä, että jos ne eivät voikaan ehkäistä itse sodan tuloa, niin on jo alkanut sota muutettava kansalaissodaksi porvariston kukistamiseksi.

12. Kommunistien ensimäinen velvollisuus taistelussa imperialistista sotaa vastaan on reväistä rikki se verho, jonka peitossa porvaristo valmistautuu sotaan, ja näyttää laajoille joukoille asiain todellinen laita. Tämä merkitsee ennenkaikkea sitkeää poliittista ja propagandistista taistelua pasifismia vastaan.

Tällöin on kommunistien tarkasti otettava lukuun kaikki pasifismin vivahdukset, joista tärkeimpiä ovat seuraavat:

a) Virallinen pasifismi, jolla kapitalistiset hallitukset verhoavat vehkeilynsä toisiaan sekä Neuvostoliittoa vastaan (Kansainliitto, Locarno, aseistariisumisneuvottelut, „sodan kieltäminen" jne.).

b) II Internationalen pasifismi (Hilferding, Paul Boncour, Mac-Donald), joka on vain virallisen hallituspasifismin haarautuma, mutta joka koristelee sitä sosialistisilla, vieläpä „marxilaisilla" puheenparsilla.

c) Muutamien „vasemmistolaisten" sosialistien „radikaalinen" tahi „vallankumouksellinen" pasifismi, joka tunnustaa sodan vaaran, mutta joka „vastustaa" sotaa vain järjettömillä puheenparsilla. Nämä pasifistit usein liioit-

televat nykyaikaisten taisteluvälineiden tuhoamisvoimaa, todistellakseen joko pitkäaikaisten sotien mahdottomuutta tahi niiden kansalaissodaksi muuttamisen mahdottomuutta.

d) Puoliuskonnollinen pasifismi, joka perustuu kirkolliseen liikkeeseen.

Mutta tässä taistelussa pasifismia vastaan on kommunistien tehtävä tarkka ero laajojen kansanjoukkojen välillä, joiden mieliala on sotaa vastaan ja jotka ovat valmiit taistelemaan sitä vastaan, mutta jotka eivät vielä näe oikeata kumouk ellista tietä ja jotka sen vuoksi joutuvat pasifistisien veijarien uhreiksi, ja näiden veijarien välillä, jotka edustavat erilaisia pasifistisia virtauksia. Samalla kun kommunistien on alituisesti selitettävä joukoille niiden virheitä ja vedettävä niitä kumouksellisen yhteisrintamaan taistelua varten sotaa vastaan, on heidän käytävä ankaraa taistelua pasifistisia huiputtajia vastaan ja säälimättömästi heitä paljastettava.

e) Erikoista osaa näyttelee niinsanottu „osuustoiminta-pasifismi", jonka tukipylväänä on „Kansainvälinen Osuustoiminta-Allianssi" ja „Kansainvälinen Naisten Osuustoimintaliitto" Lontoossa. Samaan joukkon kuuluu joukko vasemmistolais-porvarillisia järjestöjä, sellaisia kuin „Naisten Kansainvälinen Rauhan ja Vapauden Liitto".

13. Mitä lähemmäksi ja ilmeisemmäksi käy sodan uhka, sitä vaarallisemmaksi käy yllä-

mainittu niinsanottu „radikaalisen pasifismin" suunta, jota nykyaikana edustavat pääasiallisesti „vasemmistolaiset" sosialidemokraatit Saksassa, Riippumaton Työväenpuolue Englannissa ja eräiden pikku maiden (Hollannin, Norjan jne) sosialidemokraatit — virtaus, jonka tunnuksina ovat sellaiset suuret sanat kuin: „Ei milloinkaan enää sotaa", „sodan boikotti", „suurlakko vastaukseksi sotaan", „sotalakko" jne. Tämäntapa sia suuria sanoja käyttävät joukkojen pettämiseksi reformistiset johtajat (esimerkiksi Amsterdamin Internationalen puheet suurlakosta). Ohjeessaan Neuvostoliiton Ammattijärjestön v. 1922 Haagissa pidettävään rauhankonferenssiin lähtevälle valtuuskunnalle omisti Lenin täysin oikein päähuomion taistelulle tätä pasifismin lajia vastaan. Tämä säilyttää täydellisesti merkityksensä vielä nytkin, sillä kommunistienkin riveissä on tiedottomassa muodossa vielä säilynyt voimakkaita ennakkoluuloja ja luisumisia tässä kysymyksessä. Tämän vuoksi on välttämätöntä:

a) Taistelu kaikkia suuria sanoja vastaan, sellaisia, kun „me emme salli sotaa", „ei milloinkaan enää sotaa". Kommunistit e i v ä t voi tyytyä pelkään näiden tunnusten teoreettiseen „oikaisemiseen", vaan on heidän käytävä aktivista taistelua tätä agitationia v a s t a a n paljastamalla sen alkuunpanijoita, osotettava, että tämän agitatioonin tarkoitus on sodan

valmistelujen peittäminen. Useissa tapauksissa voidaan sanoa samaa tunnuksesta „sota sodalle", jota esittävät sosialidemokraatit sisällyksettömänä puheenpartena joukkojen nenästävetämiseksi.

b) Taistelu „radikaalisten" pasifistien ehdotuksia vastaan sodan ehkäisemiseksi. Kommunistit eivät voi tyytyä siihen, että he ainoastaan osottavat nämä ihmiset suunsoittajiksi, jotka eivät tee mitään radikaalisten ehdotustensa (suurlakko, sotalakko) toteuttamiseksi, vaan on heidän paljastettava sellaisia pasifistien esittämiä ehdotuksia, osotettava ne vääriksi ja lapsellisiksi, selitettävä joukoille se todellinen tilanne, jossa sota syttyy, osotettava, että on mahdotonta tyytyä taistelussa sotaa vastaan muutamiin määrättyihin taistelutapoihin, vaan että on välttämätöntä käyttää kaikkia luokkataistelumuotoja.

c) Säälimätön taistelu kaikkia kevytmielisiä kommunistien riveissä tavattavia esiintymisiä vastaan sodanvastaiseen taisteluun nähden, ja tällaisten esiintymisten avoin arvostelu. Tämä on varsinkin nyt välttämätöntä kaikkiin kirjoituksissa, valtiopäiväpuheissa y. m. esiintyviin virheisiin nähden. Ei missään tapauksessa ole sellaisista virheistä vaiettava.

14. Yhtä rinnan pasifismia ja kaikkia kevytmielisiä „kumouksellisia" puheenparsia vastaan käytävän taistelun kanssa on kommunistien

suoritettava taistelussa imperialistista sotaa vastaan suuri joukko agitationin ja propagandan alalle kuuluvia perustehtäviä. Tällaisia tehtäviä ovat:

a) On aikanaan kumottava kaikki puheenparret ja todistelut, joilla porvaristo ja sosialidemokratia puolustelevat sotaa. Etusijalla tässä suhteessa on nyt jälleen „isänmaan puolustuksen" tunnus. Sota Kiinaa vastaan v. 1927 osotti sellaisten tunnusten merkityksen kuin: „hengen ja omaisuuden suojeleminen", „kaupan varjeleminen", „lipun varjeleminen" jne. Viime imperialistisessa sodassa näytteli liittovaltojen puolella joukkoja mobilisoidessa ratkaisevaa osaa tunnus „taistelu preussiläistä militarismia vastaan". Keski-Europan valtojen puolella tunnus „taistelu tsarismia vastaan". Tulevassa Italian ja Ranskan tahi Jugoslavian välisessa sodassa tulee samanlaista osaa näyttelemään tunnus „taistelu taantumuksellista fascismia vastaan"; näiden maiden porvaristo tulee käyttämään kansanjoukkojen fascisminvastaista mielialaa oman imperialistisen sotansa hyväksi. Toiselta puolen puolustelee fascismi imperialistista sotapolitiikkaansa Apenniinien niemimaan „liika-asutuksella", maa - alueen laajentamisen „luonnollisella tarpeella" jne. Kommunistiset puolueet eivät ole osottaneet riittävää huomiota tällaisten todistelujen paljastamiselle.

b) „On selitettävä ihmisille mahdollisimman konkreettisesti yhä uudelleen, miten oli asianlaita viime sodan aikana ja minkävuoksi ei voinut olla toisin.

On selitettävä erikoisesti sen seikan merkitys, että „isänmaan puolustus" tulee kiertämättömäksi kysymykseksi, jonka työtätekevien suunnaton enemmistö tulee varmasti ratkaisemaan oman porvaristonsa hyväksi" (Lenin).

„Äskeisen sodan kokemusten perustalla meidän on selitettävä kuinka suuri määrä teoreettisia ja jokapäiväisen elämän kysymyksiä nousee heti sodan julistamisen jälkeen, jotka vievät kutsuttavien suunnattomalta enemmistöltä kaiken mahdollisuuden suhtautua näihin kysymyksiin hiukankaan selväpäisesti ja hiukankaan tunnollisella ennakkoluulottomuudella" (Lenin).

„On selitettävä ihmisille sen seikan todellinen laita, kuinka suuri on se salaisuus, jossa syntyy sota ja kuinka avuton on tavallinen työläisten järjestö, vaikkapa se kutsuisi itseään kumouksellisiksikin, silloin kuin sota todella lähestyy" (Lenin).

Bolshevikit, joilla oli luja illegaalinen järjestö, olivat ainoa puolue, joka pystyi jatkamaan vallankumouksellista työtä. Mutta he eivät voineet estää joukkoja siirtymästä porvarillisen „isänmaan puolustuksen" kannalle ja vielä vähemmän voivat estää itse sotaa, vaikka

silloin työväen luokkataistelu Venäjällä eli valtavan nousun aikaa, ja Pietarin kaduilla muutamia viikkoja ennen sodan syttymistä rakennettiin barrikaadeja.

Vain tällainen todellisen sodanvastaisen taistelun suunnattomien vaikeuksien vakava selittäminen voi olla tämän taistelun taktillisten kysymysten selittämisen pohjana.

c) Vihdoin on yksityiskohtaisesti selitettävä työväen joukoille viime maailmansodan kokemukset, silloiset virtaukset työväenliikkeen riveissä, bolshevikkien taistelu sotaa vastaan ja heidän perustunnuksensa „imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi".

15. Tämä agitationi- ja propagandatoiminta on kiinteästi sidottava puolueen jokapäiväiseen kumoukselliseen joukkotyöhön. Tärkeimpinä tehtävinä taistelussa imperialistista sotaa vastaan ennen sen syttymistä on pidettävä:

a) Työ teollisuuslaitoksissa ja ammattiliitoissa on ennenkaikkea keskitettävä liikekannallepanoa ja sodankäyntiä varten välttämättömiin, ratkaisevi'in teollisuudenhaaroihin — metalli- ja kemialliseen teollisuuteen sekä kulkulaitokseen. Erikoinen merkitys on proletaarisen yhteisrintaman taktiikan oikealla sovellutamisella ja sen tulosten järjestöllisellä lujittamisella (toimintakomiteoiden perustaminen jne.)

b) Ottaen huomioon, että useimmissa maissa talonpoikaisto muodostaa armeijain perusjou

kon, on antimilitaristiselle työlle talonpoikien keskuudessa osotettava erikoista huomiota. Tätä työtä helpottaa se voimakas vastenmielisyys sotaa vastaan, joka vallitsee talonpoikaiston keskuudessa useimmissa maissa. Porvaristo pyrkii turvaamaan vaikutusvaltaansa maalaisväestön keskuudessa ja nostattamaan talonpoikaiston „taisteluhenkeä" suurtilanomistajain ja rikkaitten talonpoikien kautta, veteraanijärjestöjen ja sanomalehdistön kautta, fascististen ja pasifististen menettelytapain sekä kirkon avulla jne. Vastapainoksi tälle työlle on kommunistien asetettava oma työnsä maaseudulla luokkataistelun kärjistämiseksi siellä. Heidän on harjoitettava sodanvastaista agitationia talonpoikien keskuudessa maailmansodan kokemusten perustalla, kytkettävä tämä agitationi taisteluun pienviljelijäin taloudellisten vaatimusten puolesta, selitettävä työväestön suhtautumista sotaan, harjoitettava fraktionityötä taantumuksellisissa talonpoikaisliitoissa, järjestettävä pienviljelijäin sodanvastaisia neuvotteluja, ja työssä armeijan keskuudessa otettava huomioon talonpoikaiston erikoisasema.

c) Kansallis-vallankumouksellisten liikkeiden on Balkanin maissa, Puolassa y. m. näyteltävä suurta osaa taistelussa imperialistisen sodan vaaraa vastaan ja imperialistisen sodan muuttamisessa kansalaissodaksi. Taistelu imperialistisen sodan vaaraa vastaan sellaisissa

maissa liittyy kiinteästi taisteluun feodalismin jätteitä ja kansallista sortoa vastaan, agraari- ja kansallisen vallankumouksen kehittämiseksi.

Senvuoksi on työväestön, talonpoikaiston ja sorrettujen kansallisuuksien liittojen luominen ja laajentaminen kapitalismia ja imperialistisen sodan uhkaa vastaan erittäin tärkeä kommunististen puolueiden tehtävä.

d) Ratkaiseva merkitys on työllä nuorison, ennenkaikkea työläisnuorison keskuudessa. Kaikkien kommunistien, eikä vain nuorisojärjestöjen, on mitä tarmokkaimmin taisteltava porvarillisia urheilujärjestöjä, fascistisia järjestöjä, sotakouluja y. m vastaan, joiden avulla porvaristo valmistaa nuorisoa imperialistiseen sotaan. Yhtenä tehtävänä on myöskin taistelu ennen kutsuntaa tapahtuvaa nuorison sotilasopetusta vastaan porvarillisissa maissa. Siellä, missä tämän sotilasopetus on pakollista, kehottavat kommunistit nuoria työläisiä ottamaan siihen osaa ja järjestävät sen riveissä työtä nuorison valistamiseksi ja porvarillisten sotilasjärjestöjen hajoittamiseksi. Samanlaista työtä on tehtävä vapaaehtoisissa, sotilasopetusta varten perustetuissa järjestöissä. Tässä tarkoituksessa lähettävät kommunistiset puolueet ja nuorisoliitot jäseniään sellaisiin järjestöihin, mutta eivät kehota työläisnuorisoa niihin liittymään, vaan kehottavat sitä liittymään työväen puolustusjärjestöihin tahi perustamaan niitä.

e) Ottaen huomioon, että naiset näyttelevät tärkeätä osaa teollisuudessa, varsinkin sodan sattuessa, on työllä teollisuudessa palvelevien työläisnaisten ja työläisten vaimojen keskuudessa, taistelulla pikkuporvarillisten järjestöjen taholta heihin kohdistuvaa imperialistista vaikutusta vastaan, heidän järjestämisellään ammattiliittoihin ja muihin työläisten joukkojärjestöihin, erikoinen merkitys sodan vaaran yhteydessä. Tällöin on erikoisesti otettava huomioon suunnitelmat naisten militarisoimiseksi ja enemmän kiinnitettävä huomiota pasifistisiin, kirkollisten ja kansallismielisten porvariston järjestöjen vaikutuksen lisääntymiseen naisiin. Tämän työn väheksyminen ja sellainen ajatustapa, että tämä työ kuuluu ainoastaan kommunistisille naisille, on voitettava.

f) Antimilitaristisen työn, työn armeijassa ja laivastossa, alokkaiden ja reserviläisten keskuudessa, porvarillisissa taistelujärjestöissä, joissa työläisainekset ovat voimakkaasti edustettuina, on oltava elimellisenä osana kaikesta puolueen vallankumouksellisesta joukkotyöstä ja on sen käsitettävä kaikkia työläisiä.

16. „Ainoana mahdollisena keinona" kumouksellisen työn suorittamiseksi sodan julistamisen jälkeenkin piti Lenin illegaalisen järjestön luomista. Illegaalinen järjestö on myöskin välttämätön taistelussa sotaa vastaan

ennen sen julistamista. Tämän, sodanvastaisen taistelun yhden kaikkein tärkeimmän kysymyksen, käytännöllisessä ratkaisemisessa on vielä nytkin havaittavissa mitä suurimpia laiminlyöntejä, erittäin suurta epäselvyyttä. Eräiden kommunististen puolueiden joissakin piireissä on vallalla sellainen täysin opportunistinen harhakäsitys, jonka mukaan antimilitaristisen työn suorittaminen on yksistään nuorisoliiton tahi jonkun erikoisen järjestön tehtävä, ja että työ armeijan sisällä ei ole puolueelle ehdottomasti välttämätön. On päättävästi taisteltava sellaisia käsityksiä vastaan ja viipymättä alettava työ Leninin antamien ohjeiden suuntaan. Näihin tehtäviin kuuluu:

1) Puolueen työpaikkasolujen verkon laajentaminen, joitten täytyy työnantajien terrorin ja valtiollisen vainon johdosta kokonaan siirtyä illegaalisuuteen, ja välttämättömien edellytysten luominen tämän siirtymisen valmistamiseksi.

2) Sellaisen järjestön luominen armeijassa, joka voi sodan aikana jatkaa työtään siinä.

3) Johtavien elinten, yhteyskoneiston ja puolueen sanomalehdistön valmistaminen siihen suuntaan, että ne voisivat työskennellä myöskin ankarasti illegaalisina.

Kieltäytymättä milloinkaan käyttämästä hyväkseen kaikkia legaalisia mahdollisuuksia on kommunististen puolueiden jo nyt kiinnitet-

tävä näihin tehtäviin paljon huomiota ja tarmoa. Muussa tapauksessa lyö terrori, joka alkaa sodan julistamisen hetkellä ja jonka merkkejä jo nyt nähdään useissa maissa, auttamattomasti hajalle puolueen järjestöt, ja samalla kumouksellisen sodanvastaisen taistelun tärkeimmän edellytyksen.

17. Kommunistisen puolueiden on nyt alistettava kaikki työnsä keskeisen tehtävän alaiseksi, joka on joukkojen valmistaminen, voittaminen ja järjestäminen taisteluun imperialistista sotaa vastaan. Eivät mitkään työväestön ja muiden työtätekevien väestökerrosten taistelut riiston ja sorron lisääntymistä vastaan — työpalkkaa, työaikaa, ja veroja koskevissa kysymyksissä, asunto- ja sosialipolitiikan alalla, valtiollista oikeudettomuutta, vainoa ja fascismin-vaaraa vastaan — saa rajoittautua niihin välittömiin vaatimuksiin, joita tässä taistelussa esitetään, vaan on ne liitettävä ratkaisevaan taisteluun imperialistista sotapolitiikkaa vastaan; kaikki tärkeät ulkopolitiikkaa, aseistusta, uusia taisteluvälineitä y. m. koskevat kysymykset on vedettävä laajojen joukkojen harkittaviksi ja on niitä käytettävä kumouksellisten joukkoesiintymisien järjestämiseksi. Tässä taistelussa on kommunistisen puolueen, liioittelematta omia voimiaan, rohkeasti ja päättävästi johdettava joukkoja. Sen on järjestettävä mielenosoituksia ja vastalauselakkoja imperia-

listisen porvariston sotapolitiikka vastaan ja tarpeellisella hetkellä asetettava joukkojen eteen kysymys suurlakosta ja muista vielä pitemmälle menevistä taistelumuodoista.

2. Taistelu imperialistisen sodan aikana.

18. Kommunistien poliittinen ohjelma imperialistisen sodan aikana on sama, jonka bolshevikkien puolue Leninin johdolla laati ja jota se sovellutti sankarillisessa taistelussaan ensimäistä imperialistista maailmansotaa vastaan. Perusajatuksina tässä ohjelmassa ovat:

a) Kieltäytyminen imperialistisen isänmaan puolustuksesta tässä sodassa, tämän sodan taantumuksellisen luonteen selittäminen työläisille ja maalaisväestölle, tarmokas taistelu kaikkia niitä työväenliikkeen virtauksia vastaan, jotka avoimessa tahi peitetyssä muodossa tätä sotaa puolustelevat.

b) Defaitismi [9]), s. t. s. oman imperialistisen hallituksen tappion toivominen ja edistäminen tässä sodassa.

c) Väärentämätön internationalismi, s. t. s. ei „kansainvälisiä" puheenparsia, eikä muodollisia „sopimuksia", vaan työväestön kumouksellinen defaitistinen työ kaikissa sotaa käyvissä maissa, oman maansa porvariston kukistamiseksi.

d) Imperialististen valtioiden sodan muuttaminen proletariaatin kansalaissodaksi porvaris-

toa vastaan, proletariaatin diktatuurin puolesta, sosialismin puolesta joukkojen vallankumouksellisten esiintymisten kautta selkäpuolella ja veljeilemällä rintamalla.

e) „Demokraattinen" tahi „oikeudenmukainen" rauha ei imperialistisessa sodassa ole mahdollinen ilman porvariston kukistamista, vallan ottamista työväen käsiin tärkeimmissä sotaa käyvissä maissa. Senvuoksi keskeisenä tunnuksena ei saa olla rauha, vaan proletaarinen vallankumous. Kommunistien on käytävä tarmokasta taistelua kaikkia puheenparsia vastaan rauhasta, jotka puheenparret määrättynä ajankohtana muodostuvat porvariston tärkeimmäksi aatteelliseksi aseeksi, johon se turvautuu ehkäistäkseen sodan muuttamisen kansalaissodaksi.

Työ ei saa rajottua tämän ohjelman pelkkään propagandaan, vaan on välttämätöntä voittaa työväen joukot taisteluun tämän ohjelman puolesta, sovelluttamalla työväen yhteisrintaman taktiikkaa alhaalta.

19. „Imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi" merkitsee ennenkaikkea kumouksellisia joukkoesiintymisiä. Kommunistit kieltäytyvät jyrkästi käyttämästä kaikkia niitä niinsanottuja „taistelukeinoja" sotaa vastaan, jotka ehkäisevät vallankumouksellisten joukkoesiintymisten kehittymistä. He hylkäävät niin-

muodoin kaikki sellaiset yksilölliset teot, jotka eivät ole yhteydessä kumouksellisen joukkotoiminnan kanssa, tahi jotka eivät edistä niiden kehittymistä, ja taistelevat niiden „sodanvastaisten“ reseptien propagandaa vastaan, joita esittävät työväenliikkeen riveissä olevat pikkuporvarilliset ainekset. Sellaiset reseptit kuin esimerkiksi „kieltäytyminen ottamasta asetta käteensä“, „kieltäytyminen ampumasta“ y. m. ovat vielä hyvin laajalle levinneet joukkojen keskuuteen, ja monet työläiset arvelevat vakavasti, että sillä voidaan jotakin saavuttaa. Itse asiassa ne ovat järjettömiä ja vahingollisia. Kommunistien on sanottava työläisille, että taistelu sotaa vastaan ei ole mikään kertakaikkiaan tapahtuva teko, että työläisten ja maalaisköyhälistön kumouksellinen joukkotoiminta selkäpuolella ja rintamalla porvariston kukistamiseksi, ja aseellinen taistelu ovat ne ainoat taistelukeinot, joiden alaisiksi kaikki muut keinot ovat alistettavat. Taistellessaan yllämainittuja, joukkotoimintaa vahingoittavia reseptejä vastaan, kasvattavat kommunistit työläisissä kumouksellista sankarihenkeä taistelussa imperialistista sotaa vastaan.

20. Samalta imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen näkökulmalta katsovat kommunistit myöskin kysymystä *suurlakosta sotaa vastaan*. He eivät voi asettaa irrallisena kysymystä suurlakosta, keinona taiste-

lussa sotaa vastaan. Jo v. 1917 taisteli Lenin Hervén kantaa vastaan, torjuen suurlakon tunnuksen „kaikkiparantavana lääkkeenä" joka tilanteessa, erillään työväen yleisestä luokkataistelusta. V. 1922 hän antoi tälle kannalleen vielä määrätymmän muodon, lähtien maailmansodan kokemuksista. Leninin ohjeet tässä suhteessa Haagin konferenssin valtuuskunnalle pitävät täydelleen paikkansa vielä nytkin: On mahdotonta „vastata sotaan lakolla", aivan samoin kuin on mahdotonta „vastata sotaan vallankumouksella" näiden sanojen yksinkertaisessa ja kirjaimellisessa mielessä. Mutta vaikka kommunistit hylkäävät tunnuksen „suurlakolla vastaamisesta sotaan" ja varottavat työläisiä sellaisista harhakäsityksistä, jotka tuottavat vahinkoa todelliselle taistelulle sotaa vastaan, niin he eivät suinkaan kieltäydy suurlakosta taistelukeinona sotaa vastaan, ja päättävästi hylkäävät kieltäytymisen tämän aseen käyttämisestä ja leimaavat tämän kieltäytymisen opportunistiseksi luisumiseksi. Muun joukkotoiminnan (mielenosotusten, sotatarvetehtaiden ja kuljetustyöläisten lakkojen y. m.) rinnalla on suurlakko, joukkolakkoliikkeen korkeimpana muotona, yksi tärkeimmistä taisteluaseista, ja ollen askeleena aseelliseen kapinaan, on se yksi vaihe imperialistisen sodan muttamisessa kansalaissodaksi. Mutta tämä muuttaminen ei riipu ainoastaan puolueen tah-

dosta, vaan edellyttää se kumouksellista tilan-
netta, proletariaatin kykyä joukkoesiintymisten
suorittamiseen jne., jollaisia edellytyksiä ei
muodostu sodan julistamisen hetkellä, vaan
vasta sen aikana. Mutta sodankaan aikana ei
suurlakko putoa taivaasta, vaan on tuloksena
kumouksellisten joukkoesiintymisien (mielen-
osotusten, osittaislakkojen jne) kasvavasta aal-
losta ja sitkeästä, suuria uhreja vaativasta
valmistustyöstä kommunistien taholta. Sodan
aikana vie suurlakko epäilemättä pikemmin
kuin rauhan aikana kumouksellisiin tuloksiin
mutta sitä ei suinkaan ole helpompi valmistaa
ja järjestää. Päinvastoin, porvaristo ryhtyy
omiin vastatoimenpiteisiinsä: Se vastaa lakkoon
mobilisoimalla siihen osaaottavat työläiset tai
militarisoimalla työpaikan. Senvuoksi eivät kom-
munistit voi sodankaan aikana rajottautua yli-
malkaiseen suurlakon propagandaan, vaan on
heidän edelleenkin tehtävä kumouksellista pik-
kutyötä työpaikoilla ja ammattiliitoissa, puolus-
tettava työläisten taloudellisia vaatimuksia
yhdistettävä näihin vaatimuksiin sodanvastainen
propaganda, järjestettävä kumouksellisia työ-
paikkakomiteoita, vallattava ammattiliittojen
paikall'set elimet, poistettava järjestöistä so-
sialipatrioottiset ainekset, ja kun on vallattu
perusta, valittava uudet johtavat elimet refor-
mististen rinnalle ja vastapainoksi niille järjes-
tettävä, johdettava ja laajennettava osittaisia

lakkoja jne. Suurlakko ei saa olla ylimalkaisena tunnuksena, vaan on sen pikemminkin oltava koko käytännöllisen työn päämäärä ja lopputulos.

Tässä tapauksessa on kommunistien valmistauduttava siihen, että he suurlakon toteuduttua ottavat varman suunnan sen muuttamiseen aseellis'seksi kapinaksi, vastaavien olosuhteiden vallitessa.

21. Samalta imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen kannalta katsovat kommunistit kysymystä sotapalveluksesta kieltäytymisestä (sodan boikottauksesta), jota saarnaavat muutamat „radikaaliset" pasifistit ja „vasemmistolaiset" sosialidemokraatit. Kommunistit taistelevat tätä tunnusta vastaan.

a) Se ajatus, että imperialistinen sota voitaisiin tehdä mahdottomaksi kääntymällä asevelvollisten puoleen, kehoittamalla heitä olemaan tottelematta liikekannallepanokäskyä, on yhtä mieletön kuin ajatus „suurlakolla vastaamisesta sotaan". Tämän reseptin propaganda heikentää vakavaa kumouksellista taistelua sotaa vastaan.

b) Vaikkapa sellainen „joukkoboikotti" osaksi onnistuisikin, niin sen tuloksena jäisivät armeijan ulkopuolelle juuri kaikkein päättäväisimmät, kaikkein luokkatietoisimmat työläiset. Järjestelmällinen kumouksellinen työ armeijassa, joka on yksi ratkaisevimmista teh-

tävistä taistelussa sotaa vastaan — jäisi tekemättä.

Senvuoksi oli Lenin täysin oikeassa, kun hän v. 1922, maailmansodan kokemusten perusteella, kirjoitti: „Sodan boikotti on typerä puheenparsi. Kommunistien on mentävä jokaiseen taantumukselliseen sotaan".

Mutta tämä Leninin ohje, joka koskee kommunistien suhtautumista boikottiin (kieltäytymistä sotapalveluksesta) taistelukeinona sotaa vastaan, ei merkitse, että kommunistien on harjoitettava agitationia työläisjoukkojen keskuudessa porvarilliseen armeijaan astumisen puolesta. Se merkitsee, että kommunistien on mitä päättäväisimmin taisteltava vahingollisten ja harhakäsityksiä synnyttävää boikottitunnusta vastaan, vallankumouksellisen työn ja järjestön luomisen puolesta porvarillisessa armeijassa, työväen aseistuksen puolesta, imperialistisen sodan muuttamisen puolesta kansalaissodaksi.

Tämän vuoksi, kun on kysymys porvarilliseen armeijaan astumisesta ja sotapalveluksesta kieltäytymisestä (boikotista), on kommunistisen puolueiden neuvottava työläisiä ja maalaisköyhälistöä hylkäämään sotapalveluksesta kieltäytymisen tunnus, oppimaan aseittenkäyttöä, tekemään armeijassa vallankumouksellista työtä ja sopivalla hetkellä kääntämään aseet porvaristoa vastaan.

Sellaisissa tapauksissa, jolloin sodan julistamisen hetkellä syntyy suuri joukkoliike

armeijaan astumisesta kieltäytymisen puolesta on välttämätöntä, että kommunistit käyvät tällaisen liikkeen riveihin, antavat sille kumouksellisen luonteen, esittävät määrättyjä vaatimuksia ja toimintatunnuksia kumouksellisen joukkotoiminnan mielessä imperialistista sotaa vastaan ja mahdollisimman suuressa määrässä käyttävät tätä liikettä joukkojen kumouksellistuttamiseksi. Mutta tällaisissakin tapauksissa on kommunistisen puolueiden taisteltava boikottiaatetta, pasifistista boikottitunnusta vastaan. Heidän on mahdollisimman avoimesti osotettava sellaisen taistelukeinon riittämättömyys, kuin on sotapalveluksesta kieltäytyminen, selitettävä joukoille, että ainoa oikea taistelutapa imperialistista sotaa vastaan on sen muuttaminen kansalaissodaksi, joka muuttaminen on mahdoton ilman kumouksellista työtä porvarillisissa armeijoissa. Kumouksellisen työn välttämättömyyttä porvarillisessa armeijassa on tarmokkaasti selvitettävä

Jos yleinen asiaintila sallii, on kommunistien käytettävä sentapaisia joukkoliikkeitä sissijoukkojen muodostamiseen ja välittömään kansalaissodan kehittämiseen. Tämä koskee erikoisesti niitä maita, joissa on olemassa voimakas kansallisvallankumouksellinen liike. Näissä maissa on kommunistien sodan julistamisen hetkellä (varsinkin jos on kysymyksessä sota Neuvostoliittoa vastaan) tahi sodan aikana,

jolloin tilanne on suotuisa, esitettävä kansallis
vallankumouksellisen kapinan tunnus imperia
listeja vastaan ja kansallis-vallankumouksellisten
sissijoukkojen välittömän muodostamisen tunnus

22. Sellaisissa maissa, joissa ei ole pakol
lista sotapalvelusta, panee hallitus sodan alussa
toimeen laajan värväyksen armeijaan, ja jot
osottautuu tarpeelliseksi, panee se voimaan
yleisen sotapalveluksen. Näissäkin maissa asetta
taa kommunististen puolueiden taistelu tietysti
päämääräkseen imperialistisen sodan muuttamin
sen kansalaissodaksi. Mutta tämän taistelus
puitteissa on kommunistien esiinnyttävä myös
kin porvarillista vapaaehtoista armeijaan astut
mista tarkoittavaa propagandaa vastaan ja
taisteltava yleisen asevelvollisuuden voimaan
saattamista vastaan. Mutta ei missään tapaus
sessa ole herätettävä sellaista harhakäsitystä
että kieltäytymällä menemästä armeijaan ja
taistelemalla sotapalveluksen voimaansaattamis
ta vastaan voitaisiin häiritä sotaa, tehdä sen
mahdottomaksi, ja että tämän vuoksi kumo
uksellinen työ armeijassa olisi tarpeetonta. O
selitettävä joukoille, että tällä taistelulla o
vain toisarvoinen merkitys yleisessä taisteluss
imperialistista sotaa vastaan. Kumouksellist
työtä armeijassa on järjestettävä ja avoimes
selitettävä sen välttämättömyyttä.

23. Mitä suurin merkitys imperialistisen sod
dan muuttamiselle kansalaissodaksi on kumoul

sellisella työllä rintamalla. — Tällöin eivät kommunistit saa tyytyä pelkkään propagandaan, vaan on heidän esitettävä vallitsevaa tilannetta vastaavia määrättyjä toimintatunnuksia.

a) Sotilaiden taloudellisten vaatimusten ja valitusten yhteydessä on välttämätöntä käyttää sellaisia keinoja kuin joukkokieltäytymistä palveluksesta tahi sabotaasia, sekä myöskin määrätynlaisia sotilas- ja merimieslakkoja.

b) Tärkeimpänä toimintatunnuksena rintamalla on veljeilyn tunnus. Sen tarkoituksena on työläis- ja talonpoikaissotilaiden yhteenliittäminen upseereita vastaan, jouksuhautojen molemmin puolin. Viime maailmansodan kokemus osoitti, että joukkoveljeily vie välttämättömästi luokkavastakohtien selvenemiseen armeijassa ja aseelliseen taisteluun sotilaiden ja upseeriston välillä. Kommunistien on armeijassa järjestettävä veljeilyä, annettava sille selvä poliittinen ohjelma, ennenkaikkea kysymyksessä rauhasta ja kumouksellisten voimien järjestämisestä armeijan sisällä.

3) Työväen kansalaissota porvaristoa vastaan.

24. Imperialistinen sota 1914—18 muuttui useissa Itä- ja Keski-Euroopan maissa kansalaissodaksi, joka vei Venäjällä työväen voittoon. Lokakuun vallankumouksen opetuksilla on

ratkaiseva merkitys työväestön suhtautumise kannalta sotaan. Ne osottavat: 1) että imperia listisissa sodissaan on porvariston itse annet tava työläisten käsiin aseet, mutta että s kriitillisinä hetkinä, tappioiden sattuessa ym ei voi pitää joukkoarmeijoita kurissa; 2) ett todella johdonmukainen taistelu sotaa vastaa edellyttää työtä näiden sotilasjoukkojen vallan kumouksellistuttamiseksi, s. t. s. kansalaissoda valmistamiseksi, ja 3) että kansalaissodat eh dottomasti vaativat perusteellista työväen j sen puolueen valmistusta.

Seuraavien vuosien kokemukset — Saksassa vuosina 1920—23, Bulgariassa—1923, Virossa—1924, Itävallassa (Wienin kapina) — heinäkuussa 1927 — osottavat, että proletariaatin kansalaissotia eivät aiheuta ainoastaan porvariston imperialistiset sodat, vaan myöskin nykyisen kapitalismin „normaalinen" tilanne, joka äärimilleen kärjistää luokkataistelua ja nopeasti voi viedä välittömästi vallankumouksellisiin tilanteisiin. Työväen kapinat Shanghaissa maaliskuussa 1927 ja Kantonissa joulukuussa 1927 antavat tärkeitä opetuksia työläisille, varsinkin sorrettujen maiden, siirtomaiden ja puolisiirtomaiden kansoille. Tapaukset Shanghaissa erikoisesti osottavat, kuinka työväen kapina sovellutetaan aseena kansallisessa sodassa imperialismia ja sen lakeijoja vastaan.

Tämä kokemus velvottaa kommunisteja ennen kaikkea, imperialistisia ja vastavallankumouksellisia sotia vastaan käytävän taistelun yhteydessä, avoimesti asettamaan joukoille proletaarisen kansalaissodan kysymyksiä, pohtimaan mainittujen kapinain opetuksia ja ne omaksumaan.

25. Näihin opetuksiin kuuluu:

a) Kapinan edellytyksiin nähden

On välttämätön vallankumouksellinen tilanne, s. t. s. hallitsevien luokkien pula, joka on aiheutunut esim. tappioista sodassa; tavaton joukkojen aseman huononeminen, joukkojen aktiivisuuden kasvaminen ja niiden kyky taistella hallituksen kukistamiseksi vallankumouksellisen esiintymisen kautta;

on välttämätön koeteltu kommunistinen puolue, jonka vaikutus ulottuu ratkaiseviin proletariaatin kerroksiin,

b) Kapinan valmistamiseen nähden:

Kapinan ei ole nojauduttava ainoastaan johtavaan puolueeseen, vaan työväenluokan laajoihin joukkoihin. Ratkaiseva merkitys on tällöin ennen kapinaa tehtävällä työllä työväen joukkojärjestöissä, ennen kaikkea ammattiliitoissa, niiden aktiivisella osanotolla kapinan valmistamiseen, erikoisten joukkoja yhdistävien kapinan elimien luomisella. Kapinakysymyksiä on avoimesti selitettävä joukoille.

Kapinan on nojauduttava koko työtätekevä
kansan, ennen kaikkea puolproletaarien j
maalaisköyhälistön kumoukselliseen nousuun.
On välttämätön voimaperäinen työ porva
rillisen sotaväen hajottamiseksi.
Sekä kapinan järjestämisen että sotilaallise
valmistelun on oltava huomattavalla sijal
työssä työläisjoukkojen keskuudessa, kuin myös
kin siirtomaissa ja puolsiirtomaissa.
Kapinan hetken valitseminen riippuu siitä
missä määrin kaikki nämä objektiiviset ja sub
jektiiviset edellytykset ovat kypsyneet: lopul
liset määräajat voidaan oikein määrätä vain sil
edellytyksellä, että puolue on kiinteässä yhtey
dessä kumouksellisten työläisjoukkojen kanssa
c) Mitä tulee kapinan s u o r i t t a m i s e e n
niin on pidettävä sääntönä, että ei saa leikki
kapinalla; kun kapinaan on noustu, on välttä
mättömästi kaikella tarmolla jatkettava hyök
käystä vihollisen lupulliseen kukistamiseen
saakka. Horjuminen ja epäröinti kapinan aikana
merkitsee koko aseellisen kapinan tuhoa; pää
voimat ovat keskitettävät vihollisen päävoimia
vastaan; on pyrittävä siihen, jotta ratkaisevalla
hetkellä ja ratkaisevalla kohdalla ylivoima olis
työväen puolella, on viipymättä levitettävä
kapinaa mahdollisimman laajalle alueelle. Ka
pina on otettava taidon kannalta, mutta se e
ole ainoastaan sotilaallinen, vaan ennen kaikke
poliittinen probleemi. Sitä voi johtaa vai

vallankumouksellinen puolue. Kapinan hetkellä on puolueen alistettava koko toimintansa aseellisen taistelun vaatimuksille.

B. Proletariaatti puolustaa Neuvostoliittoa imperialismia vastaan.

26. Imperialistien sota Neuvostoliittoa vastaan on selvästi vastavallankumouksellinen porvariston luokkasota työväestöä vastaan. Sen päätarkoituksena on proletariaatin diktatuurin kukistaminen. Kapitalististen maiden työväestön taktiikan perustan taistelussa tätä sotaa vastaan muodostaa bolshevikkien taisteluohjelma imperialistista sotaa vastaan: tämän sodan muuttaminen kansalaissodaksi. Kuitenkin ovat taistelutavat ja tehtävät sekä ennen sotaa että sen aikana sovellutettavat sen valmistelujen konkreettisiin olosuhteisiin ja sen selvään luokkaluonteeseen. Taistelutavoissa tapahtuu joukko tärkeitä muutoksia silloin kun „vastustajana" ei ole imperialistinen valtio, vaan proletariaatin diktatuuri.

27. Kun on k o n k r e t i s o i t a v a kysymys propagandatyöstä imperialistisen sodan yhteydessä Neuvostoliittoa vastaan ja tällaisen sodan valmistelujen yhteydessä, on pantava merkille seuraavat seikat:

a) P a s i f i s m i muuttuu sotavalmistelujen peittämisen välineestä niiden tärkeimmäksi

aseeksi. Senvuoksi on välttämätöntä tehostaa taistelua pasifismia ja sen erikoisia tunnuslauseita vastaan: Kansainliittoa vastaan, joka tulee käymään sotaa Neuvostoliittoa vastaan „sivistyksen" ja „rauhan" nimessä; „realistista" pasifismia vastaan, joka näkee Neuvostoliitossa sekä proletaarisissa ja siirtomaavallankumouksissa rauhan uhan; „radikaalista" pasifismia vastaan, joka tahtoo „kaikellaisien sotien" vastaantaistelemisen varjolla herättää epäluuloa Neuvostovallan puolustuksen välttämättömyyteen nähden.

b) Sosialidemokratia siirtyy aktiiviseen vastavallankumoukselliseen sodan valmistamiseen Neuvostovaltaa vastaan. Senvuoksi on välttämätöntä kaikin tavoin tehostaa taistelua sosialidemokratian johtajia, sekä oikeistolaisia että „vasemmistolaisia" vastaan ja niiden trotskilaisia ja anarkosyndikalistisia kumppaneita vastaan. Ennenkaikkea on välttämätöntä paljastaa ja osottaa oikeassa valossaan joukoille ne erilaiset tunnukset ja todistelut, joilla nämä ainekset koettavat puolustella sotaa Neuvostoliittoa vastaan: „Taistelu kansanvallan puolesta, diktatuuria vastaan"; „porvarillistuminen" „kulakisoituminen", „termidori"; puheet „punaisesta interventiosta", „puolueettomuuden" tunnus sodan sattuessa jne.

28. Kansainvälinen työväenluokka ja työtätekevien laajat joukot, nähdessään Neuvosto-

liitossa puolustajansa, suhtautuvat siihen yhä suuremmalla myötätunnolla. Jos tämän lisäksi otetaan huomioon, että laajat työväenjoukot pikemmin kuin viime maailmansodassa tulevat ymmärtämään tämän sodan avoimen luokkaluonteen, että työväenjoukoilla nyt on ensimäisen imperialistisen maailmansodan kokemukset ja että työväestön etujoukolla on Kominternissa luja kumouksellinen järjestönsä, niin voidaan väittää, että taistelun mahdollisuudet sotaa vastaan ovat kasvaneet, että on olemassa edellytykset rohkeamman menettelytavan sovelluttamiseksi.

a) Mahdollisuudet sodan ehkäisemiseksi luokkataistelun tehostamisen kautta aina kumouksellisiin joukkoesiintymisiin saakka hallitusta vastaan jo ennen sodan julistamista, ovat sodassa Neuvostoliitoa vastaan paljoa suuremmat kuin vuonna 1914. Havainnollisen esimerkin tällaisesta kumouksellisesta esiintymisestä antoivat Englannin työläiset v. 1920, jolloin he, perustaen toimintakomiteoita, pakottivat hallituksen kieltäytymään sodan julistamisesta Neuvosto-Venäjälle.

b) Edellytykset Neuvostoliittoa vastaan käytävän imperialistisen sodan muuttamiseen kansalaissodaksi kapitalististen maiden työväestön taholta omaa porvaristoaan vastaan tulevat kypsymään pikemmin kuin imperialistien keskeisessä sodassa.

c) Vaikka kapitalististen maiden kommunis
tit sodan sattuessa Neuvostoliittoa vastaan hyl
käävätkin puheenparret „suurlakolla vastaa
misesta" eivätkä antaudu sentapaisten harha
luulojen valtaan, on heidän otettava huomioo
ne suuret mahdollisuudet, joita on olemass
joukkolakon ja suurlakon aseen käyttämisee
ennen sodan julistamista, vielä liikekannalle
panon aikana.

d) Sodan sattuessa Neuvostoliittoa vastaa
on sorrettujen maiden ja imperialististen valti
oiden kommunistien pyrittävä kaikin voimi
nostamaan kansallisten vähemmistöjen kapinoit
Europassa ja siirtomaissa sekä puolsiirtomaiss
ja järjestämään kansallisia vapautussotia Neu
vostoliiton imperialistisia vihollisia vastaan.

29. Kun imperialistinen sota suuntautu
Neuvostoliittoa, kansainvälisen proletariaati
isänmaata vastaan, niin muuttuu menettelytap
verrattaessa sitä menettelytapaan „puhtaasti"
imperialistisessa sodassa, seuraavalla tavalla:

a) Imperialistisen maiden työväestön ei ol
ainoastaan taisteltava oman hallituksensa tap
pion puolesta tässä sodassa, vaan on myös
kin aktiivisesti edistettävä Neuvostovalla
voittoa.

b) Senvuoksi sen menettelytapaa ja taiste
lukeinojen valintaa ei määrää ainoastaan luok
kataistelun edut omassa maassa, vaan myöski
rintamalla käytävän sodan edut, joka sota o

porvariston luokkasotaa proletaarista valtiota vastaan.

c) Punainen Armeija ei ole „vihollisen" armeija, vaan kansainvälisen proletariaatin armeija. Kapitalististen maiden työväestö ei anna Neuvostoliittoa vastaan käytävän sodan aikana porvariston pelotella itseään syytöksillä valtiopetoksesta eikä näiden uhkausten pakosta kieltäydy tukemasta tätä armeijaa ja antamasta sille apuaan taistelussa omaa porvaristoaan vastaan.

30. Jos „isänmaan puolustus" imperialistisissa maissa ei ole sallittua, niin proletariaatin diktatuurin valtiossa se on ehdoton vallankumouksellinen velvollisuus. Tässä tapauksessa on puolustuksen suorittajana Neuvostoliiton aseistettu työväki. Lokakuun vallankumouksen voitto antoi koko maailman työläisille sosialistisen isänmaan — Neuvostoliiton. Neuvostoliiton puolustaminen kansainvälistä porvaristoa vastaan vastaa kansainvälisen työväestön luokkaetuja ja on sen kunniavelvollisuus. Vuosina 1919—21 voitti Neuvostovaltio neljäntoista valtion, niiden joukossa mahtavien imperialististen maiden, interventioniarmeijat, senvuoksi että kansainvälinen proletariaatti taisteli sen puolesta, järjestäen vallankumouksellisia joukkoesiintymisiä. Uusi imperialismin hyökkäys Neuvostoliittoa vastaan on osottava, että huolimatta tämän hyökkäyksen valmistelemisesta

ennakolta, on työväen kansainvälinen solidaa
suus tosiasia, kaikista sosialidemokratian va
tavallankumouksellisista ponnistuksista huol
matta.

Kansainvälisen proletariaatin liittolaisia Neu
vostoliiton puolustuksessa ovat: 1) Neuvosto
liiton maalaisköyhälistö ja valtavat keskivaral
kaiden talonpokien joukot ja 2) kansallis-va
lankumouksellinen vapausliike siirtomaissa j
puolsiirtomaissa.

31. Neuvostoliiton kansainvälinen politiikka
joka vastaa Neuvostoliitossa hallitsevan luo
kan — proletariaatin—ja kansainvälisen prole
tariaatin etuja, joka mitä kiinteimmin liittä
kaikkia proletariaatin liittolaisia proletariaati
diktatuuriin, ja joka luo perustan kapitalistis
ten valtioiden välisten ristiriitojen hyväksee
käyttämiselle — on r a u h a n p o l i t i i k k a.
Sen tarkoituksena on suojella kansainvälist
vallankumousta ja varjella sosialismin rake
nustyötä, joka pelkällä olemassaolollaan j
kasvullaan vallankumouksellistuttaa maailmaa; s
pyrkii mahdollisimman pitkälle lykkäämää
aseellista yhteentörmäystä imperialismin kanssa
Kapitalistisiin valtioihin, niiden keskinäisii
suhteisiin ja niiden sekä siirtomaiden välisii
suhteisiin nähden merkitsee tämä politiikk
taistelua imperialistisia sotia, siirtomaihin teh
täviä rosvoretkiä ja niitä verhoavaa pasifismi
vastaan.

Proletaarisen valtion rauhanpolitiikka ei millään tavalla todista sitä, että Neuvostovalta olisi tehnyt sovun kapitalismin kanssa, kuten panettelevat sosialidemokraatit ja heidän trotskilaiset kumppaninsa häpäistäkseen neuvostovaltaa kansainvälisen proletariaatin silmissä. Se on proletariaatin diktatuurin leniniläistä politiikkaa. Se on vain toinen—ja nykyisessä tilanteessa edullisin — taistelun muoto kapitalismia vastaan, jota Neuvostoliitto johdonmukaisesti noudattaa lokakuun vallankumouksesta alkaen.

32. Neuvostoliiton proletariaatti ei antaudu harhaluulojen valtaan lujan rauhan mahdollisuuden suhteen imperialistien kanssa. Se tietää, että imperialismin hyökkäys neuvostovaltaa vastaan on kiertämätön, että proletaarisen maailmanvallankumouksen kulussa ovat kiertämättömiä ja välttämättömiä proletaaristen valtioiden sodat porvarillisia valtioita vastaan, sodat maailman vapauttamiseksi kapitalismista. Senvuoksi on sen ensimäinen velvollisuus sosialismin taistelijana tehdä kaikki tarpeelliset, poliittiset, taloudelliset ja sotilaalliset valmistelut sodan varalle, lujittaa Punaista armeijaa, tätä työväestön valtavaa asetta, ja opettaa työläisten laajoille joukoille aseittenkäyttöä. Imperialistisilla valtioilla on huutava ristiriita niiden rajattoman aseistuspolitiikan ja niiden liikuttavien sanojen välillä, joita he puhuvat rauhasta. Neuvostovallalla ei ole sellaista ristirii-

taa puolustuksen valmistelun, vallankumouksel-
lisen sodan valmistelemisen ja johdonmukaisen
rauhanpolitiikan välillä.

33. Siirtomaiden ja puolsiirtomaiden kan-
sallisvallankumoukselliset sodat imperialismia
vastaan, joiden laajassa mittakaavassa kehit-
tymisen välttämättömyydestä Lenin puhui jo
vuonna 1916, ovat muutaman viime vuoden
kuluessa muuttuneet teoriasta historialliseksi
tosiasiaksi. Esimerkkeinä tällaisista sodista
ovat: sota Marokossa Ranskan ja Espanjan
imperialismia vastaan; kapinat Syyriassa, sodat
Meksikossa ja Nicaraguassa Amerikan imperia-
lismia vastaan, vallankumouksellisen Kantonin
sodat Honkongia vastaan vuonna 1925, ja
vihdoin pohjoinen sotaretki Kiinassa 1926—27.
Kansallis-vallankumoukselliset sodat näyttele-
vät tärkeätä osaa nykyisenä mailmanvallanku-
mouksen kautena. Senvuoksi on proletariaatin
omistettava paljon huomiota näiden sotien ko-
kemuksille ja opetuksille, varsinkin pohjoisen
sotaretken (1926—27) opetuksille.

Tämän sotaretken aikana tuki Kiinan pro-
letariaatti täydellä syyllä Etelä-Kiinan sotaa
Pohjois-Kiinan militaristeja ja niiden selän ta-
kana olevia imperialisteja vastaan, vaikka
johtavaa osaa siinä näytteli porvaristo. Se ei
ainoastaan toivonut ja edistänyt Pohjois-Kiinan
vastavallankumouksellisen hallituksen tappiota,
vaan esiintyi samalla horjuvaa porvaristoa, sen

sovittelupolitiikkaa ja sittemmin tekemää petosta vastaan, vallankumouksellisen sodan käymisen puolesta, ja taisteli proletariaatin johtavasta vaikutuksesta tässä sodassa. Tämä yleinen suunta, jonka Komintern ehdotti Kiinan kommunisteille, vastaisi Marxin ja Engelsin kantaa viime vuosisadan kansallisiin sotiin nähden ja oli sopusoinnussa Leninin opin kanssa.

34. Mutta Kiinan kommunistinen puolue teki tällöin joukon törkeitä virheitä, joista kaikkien sorrettujen kansojen kommunisteilla on paljon opittavaa. Tässä sodassa olisi Kiinan kommunistisen puolueen velvollisuutena ollut käyttää silloin vallinnutta kumouksellista tilannetta oman proletaarisen luokka-armeijansa luomiseksi, taistelujärjestönsä laajentamiseksi, työläisten ja talonpoikain valmistamiseksi, edistääkseen työväestön taistelua vallankumouksen johdosta. Mutta siitä huolimatta, että tilanne pohjoisen sotaretken aikana oli suotuisa kommunistiselle puolueelle osottautui se käytännössä kykenemättömäksi käyttämään hyväkseen Kuo-Min-Tangin sotilaallista ja poliittista koneistoa oman työnsä tekemiseen armeijassa, eikä koettanut luoda omaa aseellista armeijaansa. Kommunistinen puolue omisti kaiken huomionsa taktikoimiselle ylimmän upseeriston keskuudessa eikä tehnyt keskeiseksi tehtäväkseen valistustyötä sotilasjoukkojen keskuudessa, niiden järjestämistä sekä työ-

TYÖVÄENLIIKKEEN
KIRJASTO

läisten ja talonpoikien joukottain vetämistä a
meijaan sen luonteen muuttamiseksi. Se ei taj
nnut työläis- ja talonpoikaisjoukkojen aseistam
sen vallankumouksellista merkitystä eikä omist
nut riittävää huomiota talonpoikain valmistam
selle sissisotaan ja tällaisen sodan johtamisell

35. Kannattaen kansallis-vallankumouksel
lista sotaa on proletariaatin samalla noudate
tava siinä menettelytapaa, joka on määrättä
vissä vain kysymyksessäolevan kansallis-vallan
kumouksellisen sodan, siihen osaaottavie
luokkien näyttelemän osan y. m. seikkoje
tarkan erittelyn pohjalla. Niin esim. oli Marxi
taktiikka vuonna 1848, jolloin hän esitti soda
tunnuksen tsarismia vastaan, toinen kui
vuonna 1870, Saksan sodassa Napoleon I
vastaan. Kiinan kommunistit solmivat täydell
syyllä pohjoisen retken aikana väliaikaise
liiton demokraattisen porvariston kanssa j
kulkivat sen kanssa yhdessä niin kauan ku
se taisteli imperialismin kätyreitä vastaan j
mikäli kommunisteilla oli mahdollisuutta har
jottaa paljastavaa agitationiaan kansallis-val
lankumouksellisessa leirissä. Mutta Saksa
kommunistien menettelytavan vuonna 1923, jol
loin oli päiväjärjestyksessä kysymys kansalli
sesta puolustuksesta Ranskan imperialismi
maahantunkeutumista vastaan, olisi pitänyt ol
toisellaisen. Kommunistien olisi pitänyt yht
rinnan maan puolustuksen kanssa taistell

Saksan porvariston kukistamiseksi, joka oli kykenemätön näyttelemään vallankumouksellista osaa. Samaan tapaan on Kiinan kommunistien nyt asetettava kysymys kansallisesta taistelusta Japanin aseellista sekaantumista vastaan. Heidän on yhtärinnan maan vallankumouksellisen puolustamisen kanssa taisteltava Tshiang-Kai-Shekin ja Kuo-Min-Tang-porvariston kukistamiseksi, työläisten ja talonpoikain vallankumouksellis-demokraattisen diktatuurin toteuttamiseksi.

On kuitenkin otettava huomioon, että ne kansallis-vallankumouksselliset sodat, joissa imperialismia vastaan taisteleva proletariaatti voi väliaikaisesti kulkea yhdessä demokraattisen porvariston kanssa, käyvät harvemmiksi, sillä sorrettujen kansojen porvaristo muuttuu työläis- ja talonpoikais-vallankumouksen pelosta taantumukselliseksi ja antautuu imperialismin lahjottavaksi. Yhä ilmeisemmäksi käy uusi kansallis-vallankumouksellisten sotien tyyppi, jossa vain proletariaatti voi näytellä johtavaa osaa. Tämä koskee myöskin Etelä-Amerikan maiden kansallis-vallankumouksellisia sotia Pohjois-Amerikan Yhdysvaltain imperialismia vastaan. Kansallis-vallankumouksellisten sotien ja kapinain muuttuminen proletariaatin johtamiksi demokraattisiksi vallankumouksiksi, mistä Lenin puhui jo vuonna 1916, on käynyt yhä ilmeisemmäksi.

36. Kun Versaillesin rauhansopimuksen mu
kaan uudelleen-järjestellyssä Euroopassa o
useissa valtioissa olemassa suuri määrä sorret
tuja kansallisuuksia ja kansallisia vähemmis
töjä, tulee kysymys kansallis-vallankumouksel
lisesta sodasta näyttelemään huomattavaa osa
Euroopassakin, varsinkin imperialistisen so
dan muuttuessa kansalaissodaksi Ei vai
Puolassa ja Rumaniassa, joissa julman väki
valtaisesti sorretaan rajaseuduilla asuvaa, neu
vostoisänmaataan kaipaavaa valkovenäläistä
ukrainalaista ja bessarabialaista väestöä, e
vain Tshekko-Slovakiassa ja Balkanin maissa
vaan myöskin Italiassa, Ranskassa, Espanjassa
Belgiassa ja Suur-Britanniassa (Irlannissa) o
kommunististen puolueiden kannatettava sor
rettujen kansojen ja kansallisten vähemmistö
jen vapautusliikettä, johdettava niiden vallan
kumouksellista taistelua imperialismia vastaa
ja horjumatta puolustettava niiden itsemää
räämisoikeutta täydelliseen riippumattomuu
teen saakka. Noudattaen johdonmukaisest
tällaista politiikkaa, on kommunistien valmis
tauduttava ja valmistettava kansallisen sorro
alaisia joukkoja kapinan tahi sodan järjestä
miseen imperialistista porvaristoa vastaan, se
julistaessa imperialistisen ja neuvostovastaise
sodan.

37. Marxin ja Leninin opin sekä viime vuosien kansallisten sotien kokemusten perus

talla voidaan esittää seuraavia sääntöjä proletariaartin menettelytavoille kansallisissa vapaussodissa.

a) proletariaatin antama kannatus sodalle ja—joissakin määrätyissä tapauksissa—väliaikainen yhteistyö porvariston kanssa eivät missään tapauksessa saa merkitä kieltäytymistä luokkataistelusta. Siinäkin tapauksessa, jos porvaristo väliaikaisesti esiintyy imperialismia vastaan yhdessä proletariaatin kanssa, pysyy se työväenluokan vihollisena, ja koettaa käyttää hyväkseen proletariaattia vain omien etujensa hyväksi;

b) senvuoksi ei työväenluokan ole missään tapauksessa yksinkertaisesti omaksuttava porvariston politiikkaa ja tunnuksia, vaan on sen ehdottomasti esiinnyttävä itsenäisesti, esittäen oman poliittisen ohjelmansa, omat tunnuksensa ja luoden omat vallankumoukselliset järjestönsä (puolueen, ammattiliitot, työväenmiliisin, proletaariset sotajoukko-osastot). Kommunistien on valmistettava joukkoja porvariston varman petoksen varalle, ryhdyttävä kaikkiin toimenpiteisiin proletariaatin taisteluasemien turvaamiseksi, kaikin tavoin vaikeutettava porvariston taistelua sen omien luokkapäämäärien hyväksi ja valmisteltava sen kukistamista sen tehdessä petoksen;

c) sellaisissa kansallisissa sodissa, joissa porvaristo tahi porvarillinen hallitus harjotta-

vat sabotaasia tahi näyttelevät vastavallan kumouksellista osaa (kuten esim. Kiinan työläisten ja talonpoikien nykyisessä taistelussa imperialistien tavottelemaa Kiinan jakoa vastaan), on kommunistien työskenneltävä porvarillisen hallituksen kukistamiseksi maan vallankumouksellisen puolustuksen tunnuksella.

38. Samaan tapaan on asetettava kysymys kansallisesta sodasta sellaissa maissa, joissa luokkavastakohdat eivät ole kehittyneet, kuten esim. marokkolaisten, druusien, syyrialaisten ja arabialaisten keskuudessa Näiden kansojen keskuudessa näyttelevät patriarkaaliset ja feodaaliset vanhimmat ja johtajat samantapaista osaa kuin kehittyneempien siirtomaiden porvaristo. Väliaikainen yhteistyö heidän kanssaan vallankumouksellisen taistelun aikana imperialismia vastaan on sallittua, mutta samalla on aina olemassa vaara, että imperialistit heidän lahjovat tahi että he alistavat vapaustaistelun omien kasti-etujensa alaiseksi. Senvuoksi on näiden kansojen kansalliset taistelut sidottava taisteluun feodalismia tahi feodaalista upseeristoa vastaan, feodaaliherrojen ja feodalismin rajottamattoman vallan poistamisen puolesta.

39. Kansainvälisen proletariaatin tehtävät sorrettujen kansojen vapaussotien ja imperialismin kansallis-vallankumouksellisia liikkeitä ja vallankumouksia vastaan toimeenpanemien sortoretkien yhteydessä ovat — pieniä

määrättyjä poikkeuksia lukuunottamatta — samat kuin imperialismin sodissa neuvostovaltaa vastaan: a) taistelu sortosotaa vastaan luokkavastakohtia kärjistämällä, sen muuttamiseksi kansalaissodaksi imperialistista porvaristoa vastaan; b) johdonmukaisen defaitistisen taktiikan noudattaminen imperialistiseen valtioon ja sen armeijoihin nähden; taistelu sorretun maan voiton puolesta ja sen armeijojen auttaminen; c) veljeilyn edistäminen imperialististen armeijoiden sotilaiden ja siirtomaiden vallankumouksellisten armeijain sotilaiden välillä ja sotilaiden joukkosiirtymisen järjestäminen kansallisen vallankumousarmeijan puolelle; d) taistelu ennen kaikkea vallankumouksellisten joukkoesiintymisten kautta, sotalaivojen ja sotatarvelastien lähettämistä vastaan imperialisteilta siirtomaihin; taistelu siirtomaita vastaan käytäviin sotiin osaaottavien sotilaiden palvelusajan pidentämistä vastaan y. m.; taistelu sotamäärärahojen lisäämistä ja imperialistien siirtomaiden vastavallankumouksellisille hallituksille ja militaristeille myöntämiä lainoja vastaan, taistelu imperialistisia sodanvalmisteluja vastaan siirtomaiden konsessioni-alueilla, rautateillä ja sisävesistöillä; e) taistelu imperialistien siirtomaissa toimeenpanemia verilöylyjä ja kaikkia toimenpiteitä vastaan, joihin imperialistit ryhtyvät auttaakseen siirtomaiden vastavallankumouksellisia hallituksia työtätekevien joukkojen nujertamisessa.

40. Mitä tulee nykyiseen taisteluun imperialistien sekaantumista vastaan Kiinassa, niin eroaa se menettelytapoihin nähden siitä taistelusta, jota käytiin sekaantumista vastaan silloin kuin osa Kiinan porvaristoa ja Kuomintang vielä näyttelivät jonkinlaista vallankumouksellista osaa. Nykyiset sisällissodat kiinalaisten militaristisien valtiaiden välillä ovat yleensä niiden selkkauksien ilmauksia, jotka ovat olemassa eri imperialistisien valtioiden välillä kysymyksessä Kiinan jaosta. Kaikki taistelevat puolet, jotka edustavat porvariston ja tilanomistajain eri ryhmiä, ovat luonteeltaan vastavallankumouksellisia. Kansainvälisen proletariaatin on nykyisen asiaintilan vallitessa Kiinassa, samalla kun se käy aktiivista taistelua Kiinan työläisten ja talonpoikien puolesta, paljastettava kaikkien Kiinan porvarillisten hallitusten ja militaristisien valtiaiden näyttelemä vastavallankumouksellinen, imperialismin palvelijain osa. Apua taistelussa imperialismia vastaan on annettava ainoastaan Kiinan työläisten ja talonpoikain vallankumoukselle. Tunnusta sorrettujen siirtomaakansojen puolelle siirtymisestä ei nyt voida sovelluttaa Kiinan porvarillisiin armeijoihin.

Tällaisesta menettelytavan muutoksesta huolimatta ei taistelu itse sekaantumista vastaan saa missään tapauksessa olla heikompi kuin ennen. Kommunistisien puolueiden enem-

mistö teki kuitenkin juuri sellaisen johtopäätöksen menettelytavan muuttumisesta Kiinan vallankumouksessa, tehden siten vakavan virheen.

III. Työväestön suhde armeijaan.

41. Yksi kommunististen puolueiden enemmistön vakavirheistä on se, että he asettavat kysymyksen sodasta ylimalkaisesti ja yksinomaan propagandan ja agitationin kannalta, kiinnittämättä riittävästi huomiota armeijaan, tähän kaikkien sotien ratkaisevaan tekijään. Jos ei laajoille joukoille selitetä vallankumouksellisen politiikan merkitystä sotakysymyksessä ja jos ei tehdä työtä armeijan sisällä, niin kaikellainen taistelu imperialistista sotaa vastaan, kaikki yritykset vallankumouksellisten sotien valmistamiseksi, jäävät teoriaksi.

Tämän virheen selittää suureksi osaksi huono perintö vanhan II Internationalen ajoilta, joka yhtä mittaa laati julistuksia imperialistista sotaa vastaan, mutta ei tehnyt vähintäkään työtä armeijassa, leimaten „anarkistiksi“ Karl Liebknechtin, joka vaati sellaista työtä. Vallankumouksellisen sotilaspolitiikan asemesta, armeijassa tehtävän työn sijasta suositteli II Internationale „vakinaisen armeijan vaihtamista kansanmiliisiin“. „Kansanmiliisin“ tunnuksella, joka vastasi sitä aikaa, jolloin Euroo-

passa muodostuivat kansalliset valtiot, oli vielä jonkinlainen vallankumouksellinen merkitys vakinaisen armeijan hajottamisvaatimuksen yhteydessä, niin kauan kuin tsarismi ja yksinvaltius olivat taantumuksellisena uhkana vallankumoukselle (vuosisadan loppuun saakka). Mutta imperialismin kasvaessa tämä tunnus muuttuu riittämättömäksi ja loppukädessä kiihkoisänmaalliseksi tunnukseksi (Hyndman v. 1912). Uudelleen henkiinherännyt II Internationale on jo kieltäytynyt „kansanmiliisin" reseptistään, alistaakseen politiikkansa lopullisesti eri maiden kansallisen porvariston etujen alaiseksi. Ranskassa esiintyy II Internationale vanhan „kansanmiliisin" tunnuksen kannattamisen varjolla imperialistisen „kansanarmeijan" puolesta; Saksassa ja Englannissa, aseista riisumisen varjolla—palkka-armeijan puolesta. II Internationalen julistama „jokaisen valtion oikeus vapaasti valita aseistusjärjestelmänsä muoto" merkitsee samaa kuin elokuun 4 päivän toistumisen oikeus. Samalla solvaavat porvariston sosialidemokraattiset lakeijat Punaista Armeijaa ja proletariaatin diktatuuria Neuvostoliitossa, levittäen myrkyllistä valhetta „punaisesta militarismista".

42. Tätä porvariston etuja palvelevaa vastavallankumouksellista sotilaspolitiikkaa vastaan asettavat kommunistit vallankumouksellisen sotilaspolitiikan, joka vastaa kansainvälisen

proletaarisen vallankumouksen etuja. Tietystikään ei voida esittää mitään yleistä reseptiä siitä, minkälainen kanta on otettava jokaiseen armeijaan. Kantansa armeijaan on proletariaatin ehdottomasti määrättävä riippuen siitä, minkä luokkien ja minkä politiikan aseena on kysymyksessäoleva armeija. Ratkaisevana seikkana ei ole kysymyksessäolevassa valtiossa voimassaoleva aseistusjärjestelmä, ei sen armeijan järjestämismuoto, vaan se, onko armeija poliittiselta tarkoitukseltaan imperialistinen, kansallinen vaiko proletaarinen. Kommunistisien puolueiden on noudatettava Marxin ja Engelsin oppia, jotka suurten kansallisten sotien aikana esiintyivät pikkuporvarillisen demokratian miliisihaaveita vastaan, yleisen asevelvollisuuden, olemassaolevien armeijain demokratisoimisen ja niiden muttumisen puolesta vallankumouksellisiksi armeijoiksi, jotka Pariisin Kommuunin jälkeen vaativat—pitäen sitä Kommuunin tärkeimpänä opetuksena proletariaatin vallankumouksen kannalta,— porvariston valtiokoneiston tuhoamista, ja sotilaskysymyksessä—vakinaisten porvarillisten armeijain hajottamista ja yleisen kansanaseistuksen voimaansaattamista. Lenin palautti jälleen oikeuksiinsa II Internationalen väärentämän Marxin ja Leninin opin ja loi proletaarisen vallankumouksen sotilasohjelman.

a) Työväen suhde armeijaan imperialistisissa maissa.

43. Imperialistisissa valtioissa määräävät proletariaatin suhtautumisen armeijaan seuraavat seikat:

Armeija on, sen järjestömuotoon katsomatta, porvarillisen valtiokoneiston osa, jota koneistoa ei työväen ole vallankumouksessaan kansanvaltaistutettava, vaan joka sen on murskattava.

Tähän tehtävään nähden katoaa täydellisesti järjestömuodollinen ero vakinaisen armeijan ja miliisin välillä, yleisen asevelvollisuuden perustalla kokoonpannun armeijan ja palkkasotaväen välillä. „Ei yhtään sotamiestä eikä yhtään penniä armeijalle", s. t. s. mitä säälimättömin taistelu porvarillista militarismia ja sen kaikkia muotoja vastaan, sotamäärärahojen hylkääminen y. m.

Tämä kanta on sovellutettavissa sekä vakinaiseen armeijaan että demokraattiseen miliisiin, sillä ne molemmat ovat porvariston aseistuksen muotoja proletariaattia vastaan. Demokraattiset osittaisvaatimukset, joista proletariaatti ei missään tapauksessa kieltäydy, saavat aivan toisen luonteen kuin demokraattisen vallankumouksen aikana: niiden tarkoituksena ei ole armeijan tahi miliisin demokratisoiminen, vaan sen hajottaminen.

Tietystikään ei tällainen yhtenäinen periaatteellinen kanta kaikkiin imperialistisiin armeijoihin nähden saa viedä siihen, että jätetään huomaamatta suuret eroavaisuudet eri valtioiden puolustusjärjestelmässä ja armeijain järjestömuodoissa, eroavaisuudet, joilla on merkitystä käytännölliselle työlle.

44. Vaikka imperialististen maiden armeijat ovatkin osana porvarillisesta valtiokoneistosta, niin nämä nykyaikaiset armeijat, niiden keskinäisen kilpailun ja kapitalististen valtioiden sotien johdosta vetävät yhä enemmän, välittömästi tahi välillisesti, puitteisiinsa koko kansan, militarisoivat sen („aseistettu kansa", naisten militarisoiminen, nuorison sotilaallinen kasvatus jne.). Maailmansodan loputtua tämä pyrkimys väliaikaisesti heikkeni, mutta nyt, uuden sodan aattona, se esiintyy täydessä voimassaan (Yhdysvalloissa, Ranskassa, Puolassa). Mutta suoranaisena seurauksena tästä on se, että luokkaristiriidat porvariston ja työväestön—riistäjien ja riistettyjen—välillä esiintyvät armeijan sisällä ristiriitoina upseeriston ja „yksinkertaisten" sotamiesten välillä. Joukkomilitarisoinnin seurauksena on, Engelsin sanojen mukaan, kaikkien porvarillisten armeijain hajottaminen sisältä päin. Tämän vuoksi ei kommunistien ole „boikoteerattava" porvarillista armeijaa, heidän on astuttava sen rivei-

hin ja otettava käsiinsä tämän porvarillisten armeijain sisäisen hajoamisprosessin johto.

Porvaristo koettaa kaikin keinoin luoda luotettavaa armeijaa—kovien harjoitusten, ankaran kurin ja sotilasten väestöstä eristämisen kautta sekä kieltämällä heitä harrastamasta politiikkaa, ja muutamissa tapauksissa takaamalla heille etuoikeutetun yhteiskunnallisen aseman.

Varsinkin viime vuosien kuluessa on porvaristo niissäkin maissa, joissa ennen oli ja vielä nyt on voimassa yleinen asevelvollisuus, siirtynyt muodostamaan palkka-armeijoita valikoiduista aineksista (Saksa, Ranska). Mutta se ei voi välttää joukkojen militarisoimista, sen onnistuu vain luoda yhdistelmä palkkajoukoista ja „kansanarmeijoista" tahi miliisin tapaisista sotilasjärjestöistä. Se ei voi estää porvarillisten armeijain hajoamisprosessia, se voi vain sitä pidättää ja suuresti häiritä vallankumouksellista työtä. Senvuoksi on kommunisteilla tärkeänä tehtävänä niiden työehtojen tarkka tutkiminen, jotka ovat muodostuneet kaikkien näiden toimenpiteiden johdosta, vastatakseen porvariston uusiin menettelytapoihin vallankumouksellisen työn uusilla menettelytavoilla.

45. Proletariaatin suhtautuminen imperialistiseen armeijaan on kiinteässä yhteydessä sen suhtautumisen kanssa imperialistiseen sotaan. Senvuoksi antavat defaitismi ja tunnus imperia-

listisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi suunnan yksityisten kysymysten ratkaisemiseksi puolustusjärjestelmän ja armeijan järjestömuotoon nähden.

Porvarillinen miliisi, yleinen asevelvollisuus, nuorison sotilaskasvatus — kaikki tämä oli aikanaan vallankumouksellisen demokratian vaatimuksena, mutta nyt se on muuttunut tavalliseksi taantumukselliseksi joukkojen sorron ja imperialistisen sodan valmistelun välineeksi, ja senvuoksi on sitä vastaan taisteltava mitä tarmokkaimmin. Tämä pitää paikkansa myöskin kaikkiin muihin maihin nähden, joissa porvaristo on siirtynyt palkkajoukkojen järjestelmään ja poistanut yleisen asevelvollisuuden (esim. Saksa). Vaikka yleinen asevelvollisuus helpottaisikin vallankumouksellista työtä, opettaisi työläisiä aseiden käytössä, niin ei kommunistien ole kuitenkaan imperialistisessa valtiossa vaadittava tämän järjestelmän voimaansaattamista, vaan on heidän taisteltava sitä vastaan samoin kuin palkkajoukkojärjestelmää vastaan. Tunnus „imperialistisen sodan muuttaminen kansalaissodaksi“ osottaa, miten kumouksellisen työväen on taisteltava joukkomilitarisoimista tarkottavia toimenpiteitä vastaan. Militarisoidessaan työläisiä ja opettaessaan niille aseiden käyttöä, imperialismi samalla luo edellytykset työväen voitolle kansalaissodassa; senvuoksi eivät kommunistit voi taistella jouk-

komilitarisointia vastaan samoilla perusteilla kuin sen tekevät pasifistit. Käydessämme taistelua vallankumouksen ja sosialismin puolesta, me emme kieltäydy kantamasta asetta. Meidän taistelumme tarkoituksena on porvariston hyväksi tapahtuvan imperialistisen militarisoinnin muotojen paljastaminen.

Tätä militarisointia vastaan asetamme me työväen aseistuksen tunnuksen. Samanaikaisesti ovat kommunistit velvolliset esittämään ja kannattamaan sellaisia sotilaiden osittaisvaatimuksia, jotka kysymyksessäolevassa tilanteessa antavat kiihoketta luokkataistelulle armeijassa ja voivat lujittaa liittoa työläis- ja talonpoikaissotilaiden ja armeijan ulkopuolella olevien työläisten välillä.

46. Esimerkkeinä osittaisvaatimuksista mainittakoon:

a) puolustusjärjestelmää koskevia vaatimuksia:

palkka-armeijain, seisovien kantajoukkojen ja perusjoukko-yksikköjen hajallelaskeminen;

santarmiston, poliisin ym. erikoisten kansalaissotaa varten ylläpidettävien aseellisten voimien aseistariisuminen ja hajallelaskeminen;

fascististen järjestöjen aseistariisuminen ja lakkauttaminen;

vaatimuksia sotaoikeuksien lakkauttamisesta ja palvelusajan lyhentämisestä;

sotapalveluksen suorittaminen kotipaikalla;

pakollisen kasarmeihin sijoittamisen lakkauttaminen;

sotilaskomiteain perustaminen;

oikeus työväen järjestöille opettaa jäsenilleen aseitten käyttöä ja valita vapaasti ohjaajansa.

Se seikka, että sotapalvelusajan lyhentämistä muutamissa tapauksissa suunnittelevat ja saattavat voimaankin itse kapitalistiset hallitukset, on aiheuttanut joitakin epäilyjä siihen nähden, onko tällaisen vaatimuksen esittäminen meidän puoleltamme sopivaa. Mutta palvelusajan lyhentäminen itsessään merkitsee määrätyissä tapauksissa sotilaallisen järjestelmän heikentämistä eikä sen lujittamista. Tämän vuoksi sopii se yleensä puhuen osittaisvaatimukseksi yleisen asevelvollisuuden perustalla kokoonpantuihin armeijoihin nähden, seuraavien ehtojen vallitessa:

1) Selvä defaitistinen kanta; 2) jyrkkä irtisanoutuminen sosialidemokraattien samantapaisista osittaisvaatimuksista; 3) taistelu sitä harhakäsitystä vastaan, että tämä muka on tie militarismin poistamiseen. Osittaisvaatimusten on tietysti aina oltava konkreettisia, s. t. s. niitä on esitettävä sellaisessa muodossa ja sellaisella hetkellä, että ne ovat ymmärrettäviä ja suosituita joukkojen keskuudessa, ja että ne edistävät joukkojen vallankumouksellistuttamista. Sellaisissa tapauksissa, jolloin sotapal-

velusajan lyhentämistä suunnittelevat kapitalistiset hallitukset tahi vaativat sosialidemokraatit, on ennenkaikkea taisteltava niitä toimenpiteitä vastaan, joihin ryhdytään porvarillisen sotilasjärjestelmän lujittamiseksi (koko väestön militarisoiminen, voimakkaiden ammattisotilaiden kantajoukkojen muodostaminen jne). Rinnan tämän kanssa on tätä näennäisesti demokraattista sotapalvelusajan lyhentämisohjelmaa vastaan asetettava päättäväinen defaitistinen osittaisvaatimusten ohjelma.

Palkka-armeijoihin nähden ei yleensä ole vaadittava palvelusajan lyhentämistä, vaan palveluksen irtisanomisoikeutta joka aika.

b) Vaatimuksia sotilaiden oikeudellisen ja aineellisen aseman alalta:

Palkan lisäys;

ylöspidon parantaminen,

taloudellisten komiteain järjestäminen sotilaiden edustajista;

kurinpidollisten rangaistusten poistaminen;

pakollisen kunniantekemisen poistaminen;

hyvin ankara rangaistus upseereille ja aliupseereille, jotka sovelluttavat sotilaihin ruumiillista rangaistusta;

palveluksen ulkopuolella oikeus kantaa sivilipukua;

oikeus poistua kasarmilta joka päivä;

loma- ja palkanlisäys loman ajaksi;

naimisiin meno-oikeus;
perheenjäsenten taloudellinen turvaaminen;
sanomalehtien tilaamisoikeus;
ammattiliittojen perustamisoikeus;
valtiollinen äänioikeus ja oikeus käydä poliittisissa kokouksissa.

Se seikka, että useiden imperialististen valtioiden armeijoihin joutuu melkoinen prosentti sotilaita sorretuista kansallisista vähemmistöistä, ja että upseeristo kokonaisuudessaan tahi ainakin melkoiselta osaltaan kuuluu sortavaan kansallisuuteen, luo erittäin suotuisan maaperän vallankumoukselliselle työlle armeijassa. Senvuoksi on niiden osittaisvaatimusten joukossa, joita me esitämme sotilasjoukkojen etujen mukaisesti, omistettava tarpeellista huomiota eri kansallisuuksien vaatimuksille (esimerkiksi sotapalveluksen suorittaminen kotiseudulla, äidinkielen käyttäminen sotilasopetuksessa jne). Jos olosuhteet sallivat, voidaan esittää vaatimus erikoisten kansallisten joukkoosastojen perustamisesta, keinona armeijan hajoittamiseksi; kommunistien on samanaikaisesti mitä tarmokkaimmin taisteltava kansallisten intohimojen lietsomista vastaan, kansallisuuksien vainoa ja jonkun kansallisuuden sotaväen käyttämistä toisten nujertamiseksi.

47. Näitä molemmanlaatuisia vaatimuksia (yllä on lueteltu vain muutamia niistä) ei ole esitettävä ainoastaan armeijan sisällä, vaan

myöskin sen ulkopuolella—parlamenteissa, joukkokokouksissa jne. Näiden tunnusten menestyksellinen propaganda on mahdollinen vain sillä ehdolla, että se on luonteeltaan konkreettista. Tätä varten on tarpeen:

1) Tarkka tutustuminen armeijaan, palvelusehtoihin, sotilaiden tarpeisiin ja vaatimuksiin jne., mikä voidaan saavuttaa vain alituisen henkilökohtaisen kosketuksen kautta.

2) Kysymyksessä olevan valtion sotilaallisen järjestelmän tuntemus ja sotakysymyksen asettelun huomioonottaminen kullakin hetkellä.

3) Armeijan henkisen tilan ja maan poliittisen aseman huomioonottaminen kullakin hetkellä. Niinpä esimerkiksi voidaan vaatimus upseerien valinnasta esittää yleensä vain silloin, kun armeijan hajoaminen on jo mennyt riittävän pitkälle.

4) Osittaisvaatimusten esittäminen kiinteässä yhteydessä kommunistisen puolueen päätunnusten—työläisten aseistamisen, työväen miliisin jne. — kanssa.

Kaikilla näillä vaatimuksilla on vallankumouksellista merkitystä vain siinä tapauksessa, että ne ovat kiinteässä yhteydessä selvän porvarillisen armeijan heikentämisen ja hajottamisen poliittisen ohjelman kanssa. Kaikki yritykset suositella näiden osittaisvaatimusten hyväksymistä viittaamalla siihen, että ne eivät heikennä maan puolustuskykyä, ovat puhtainta

opportunismia. Ei ole pelkästään vaadittava sotilaiden aseman parantamista, kehottamatta heitä samanaikaisesti taisteluun upseereita vastaan ja veljeilyyn vallankumouksellisten työläisten kanssa.

On kiinnitettävä erikoista huomiota sotilaiden järjestämiseen etujansa puolustamaan liitossa vallankumouksellisen proletariaatin kanssa sekä ennen palvelusaikaa (alokasseurat, keskinäiset apukassat) että palvelusaikana (sotilaskomiteat), sekä myöskin sotapalveluksen päätyttyä (vallankumouksellisten veteraanien seurat). Työväen ammattiliitoilla on erikoisena tehtävänä säilyttää yhteys jäseniinsä niiden ollessa sotapalveluksessa ja myötävaikuttaa yllämainittujen järjestöjen muodostamiseen.

48. Vallankumouksellisen työn ehdot palkka-armeijoissa eroavat työstä armeijoissa, jotka perustuvat yleiseen asevelvollisuuteen. Niissä on agitationi yllämainitunlaisten osittaisvaatimusten puolesta tavallisesti vaikeampaa. Siitä huolimatta ei tästä työstä ole missään tapauksessa kieltäydyttävä. Se seikka, että palkka-armeijat värvätään suurimmaksi osaksi työläisaineksista (työttömistä) ja maalaisköyhälistöstä, luo yhteiskunnallisen pohjan joukkotyölle sotilaiden keskuudessa. Työn muotojen on tarkasti mukauduttava sotaväen yhteiskunnalliseen kokoonpanoon ja sen erikoisuuksiin. Erikoisiin työväestöä vastaan suunnattuihin luokkasodan

joukkoihin (santarmisto ja poliisi), joita porvaristo muodostaa, ja varsinkin sen vapaaehtoisia aseellisia koplia (fascisteja) vastaan on joukkojen keskuudessa harjoitettava tarmokasta agitationia. Erikoisen säälimättömästi on taisteltava reformistien viisasteluja vastaan näiden järjestöjen „yleishyödyllisestä" merkityksestä, „kansallisesta poliisista", fascistien „tasa-arvoisuudesta" ym. Ja tarmokkaasti on kiihotettava väestössä palavaa vihaa näitä aseistettuja joukkoja vastaan, paljastettava niiden todellinen luonne. Mutta tässäkin tapauksessa on ponnistettava kaikki voimat yhteiskunnallisen hajaantumisen aikaansaamiseksi näissä taistelujärjestöissä ja vallattava niiden proletaariset kerrokset.

49. Vallankumouksellinen työ armeijassa on sidottava proletariaatin ja maalaisköyhälistön joukkojen yleiseen vallankumoukselliseen liikkeeseen. Välittömässä vallankumouksellisessa tilanteessa, jolloin tehdastyöväestö ryhtyy perustamaan neuvostoja, saa sotilasneuvostojen tunnus välittömän käytännöllisen merkityksen ja edistää sotilasjoukkojen liittoa proletariaatin ja maalaisköyhälistön kanssa valtataistelussa.

Palkka-armeijoissakin tulevat kommunistit—missä olosuhteet sen sallivat—järjestämään sotilasjoukkoja sotilasneuvostojen tunnuksella ja vetämään sen taisteluun upseereita ja hallitusta vastaan. Siellä missä tämä ei ole mahdollista

sotaväen yhteiskunnallisen kokoonpanon vuoksi, on heidän vaadittava näiden joukko-osastojen viipymätöntä aseistariisumista ja hajottamista.

b) Kysymys sotaväestä proletaarisen vallankumouksen aikana.

50. Demokraattiset osittaisvaatimukset perustuvat porvariston aseistariisumisen ja työväestön aseistamisen tunnuksiin.

Vallankumouksen eri vaiheissa pukeutuu työläisten aseistaminen eri muotoihin. Ennen vallan valtaamista käyvää vaihetta ja ensi aikaa vallan valtaamisen jälkeen vastaa proletaarinen miliisi, työtätekevien miliisi ja Punainen Armeija. Tähän kuuluvat myöskin punaiset sissijoukot. Punainen Armeija on neuvostovallan sotilaallisen järjestön muoto, s. t. s. proletariaatin diktatuurin armeija.

Proletaarisen miliisin (työtätekevien miliisin, työläis- ja talonpoikaismiliisin) tunnus on imperialistisessa maassa vain toinen sanamuoto työväen aseistuksen tunnukselle ja vastaa proletaarisen vallankumouksen välttämätöntä ylimenokautta Punaisen Armeijan perustamiseen saakka. Välittömän vallankumouksellisen tilanteen puuttuessa on tällä tunnuksella vain propagandaluonne. Mutta se voi tulla välittömäksi käytännölliseksi tunnukseksi taistelussa fascismia vastaan.

Joka tapauksessa on proletaarisen miliisin eli työtätekevien miliisin tunnus kehotus, joka on annettu itselleen työläisjoukoille, eikä mikään porvarilliselle hallitukselle esitetty vaatimus. Tämän vuoksi on vain poikkeustapauksissa (esim. sosialidemokraattisen hallituksen aikana maissa, joissa sosialidemokraateilla on enemmistö parlamentissa ja joukkojen keskuudessa) oikein esittää hallituksille tahi parlamenteille vaatimus sen perustamisesta. Sellaisten vaatimusten esittäminen mainitunlaisissa olosuhteissa on vain keino sosialidemokraattisen puolueen paljastamiseksi.

Punakaarti on kapinan elin. Agitationi sen perustamisen puolesta ja itse sen perustaminen on kommunistien velvollisuus välittömässä vallankumouksellisessa tilanteessa.

51. Ei missään tapauksessa ole unohdettava, että imperialistisissa maissa on proletaarisen miliisin eli punakaartin olemassaolo „rauhallisessa" tilanteessa mahdoton.

Proletaarinen miliisi on proletariaatin diktatuurin puolesta taistelevan työväen aseellinen järjestö tahi tämän proletariaatin diktatuurin elin riistäjien kukistamiseksi. Täten meidän proletaarisen miliisin tunnuksemme eroaa reformistien suunnittelemista, erikoisesti valikoiduista, tiedottomista tahi lahjotuista aineksista kokoonpannuista keltaisista „työväen suojelusjärjestöistä". Tämäntapaisia „työväen suojelus-

järjestöjä" käytettiin työläisten rivien hajottamiseksi ja taltuttamiseksi taistelussa Ruhrin alueella toukokuussa 1923 ja Wienin kapinan jälkeen vuonna 1927. Kommunistien on sitkeästi taisteltava sellaisia sosialidemokraattien petollisia temppuja vastaan.

52. Työtätekevien miliisistä, proletaarisesta miliisistä ja punakaartista, joka muodostuu ennen vallanottoa, joka on Punaisen Armeijan itumuoto, ja jota esitetään taistelutunnuksena, on erotettava ne miliisin muodot, joiden täytyy ilmaantua proletariaatin diktatuurin pystyttämisen ja lujittamisen jälkeen, valtion kuolemisen ja luokkien häviämisen prosessissa. Puolustautuakseen imperialismia vastaan tarvitsee proletariaatti voimakasta, kurinalaista, hyvin aseistettua ja taistelukykyistä Punaista Armeijaa. Nykyisissä oloissa voi tämän tehtävän täyttää vain vakituinen armeija, joka muodostaa työtätekevän väestön aseellisten voimien ydinjoukon. Viipymättömän ja täydellisen miliisijärjestelmään siirtymisen vaatiminen proletariaatin diktatuurilta on pikkuporvarillista ja vastavallankumouksellista mielettömyyttä. Enemmän tahi vähemmän täydellinen miliisijärjestelmän toteuttaminen sen puhtaassa muodossa, ilman sotilaallisen voiman heikentämistä, on mahdollinen vain tuotantovoimien täydellisen kehityksen perustalla sosialismissa ja joukkojen kommunistisen kasvatuksen pohjalla. Vain

proletaarisen vallankumouksen voitto useissa suurissa kapitalistisissa valtioissa voisi (kuten totesi jo Kominternin Tpk:n VIII täysistunto) viedä siihen, että proletaarinen valtio sotapolitiikassaan voisi ryhtyä välittömästi vaihtamaan vakinaista Punaista Armeijaa luokkamiliisiin.

Joka tapauksessa täytyy, proletariaatin diktatuurin puolustuksen järjestelyllä olla selvä luokkaluonne sekä henkeen, kuriin että järjestelmään nähden. Sellaisia aineksia, jotka kuuluvat riistäjäluokkaan, ei ole päästettävä palvelemaan rivistössä.

c) Työväen suhde armeijaan siirtomaissa ja puolsiirtomaissa.

53. Sorrettujen kansojen imperialisminvastaisten kansallisten vallankoumousten ja sotien kauden alkaessa on sotilaskysymys kaikissa siirtomaissa ja puolsiirtomaissa saanut ratkaisevan merkityksen. Tämä pitää paikkansa niihin maihin nähden, jotka ovat tahi ovat olleet sodassa imperialismia vastaan (Kiina, Marokko, Syyria, Nicaragua) kuin myöskin niihin maihin nähden, joissa sotaa ei vielä siinä muodossa käydä (Intia, Egypti, Meksiko, Filippiinit, Korea). On selvää, että sotilaskysymyksen asettelun imperialisminvastaisten kansallisten sotien yhteydessä täytyy olla oleellisesti toisen kuin imperialistisissa valtioissa.

54. Ei ole unohdettava, että nykyaikana on näissä maissa olemassa kaksi aivan erilaista armeijatyyppiä: toiselta puolen kansallinen armeija (joka ei aina ole vallankumouksellinen), toiselta puolen imperialistien armeijat (jotka ovat joko emämaista lähetettyjä siirtomaaretkikuntia tahi armeijoja, jotka on kokoonpantu siirtomaiden alkuasukkaista, tahi vihdoin armeijoja, jotka on värvätty kysymyksessäolevassa maassa). Kiinassa on havaittavissa nämä molemmat armeijatyypit, kuin myöskin esimerkki siitä, kuinka kansalliset armeijat tosiasiallisesti muuttuvat imperialismin armeijoiksi: Tshiang-Kai-Shekin suorittaman vallankumouksen jälkeen muuttui Etelä-Kiinan kansallinen armeija armeijaksi, joka tosiasiallisesti palveli imperialistien tarkoitusperiä. On selvää, että proletariaatin, vallankumouksellisten työtätekevien joukkojen suhde näihin kahteen armeijatyyppiin nähden on oleva aivan erilainen. Kansallisiin armeijoihin nähden on, muutamin korjauksin, sovellutettava Marxin ja Engelsin sotilasohjelmaa vuosilta 1848–1870, näiden armeijain demokratisoimisen ohjelmaa, niiden muuttamiseksi vallankumouksellisiksi armeijoiksi; imperialistien armeijoihin nähden me voimme sovelluttaa vain defaitistista ohjelmaa— niiden hajottamista sisältäpäin; jos on olemassa erikoisia upseerijoukkoja tahi porvarillisia sotilaallisia luokkajärjestöjä, on pyrittävä niiden

eristämiseen ja tuhoamiseen ulkoapäin, s. t. s. sovelluttamaan samaa ohjelmaa, jota on noudatettava imperialistisissa valtioissa.

Näiden kahden armeijatyypin rinnalla siirtomaissa ja puolsiirtomaissa, on taktilliselta kannalta erotettava vielä kolmas armeijatyyppi, jossa tapahtuu taistelu kansallisen liikkeen ja imperialistien välillä, taistelu saman imperialistien komennon alla olevan armeijan sisällä (Intia, Egypti, Indo-Kiina, Syyria, Algier, Tunis jne). Sellaisissa tapauksissa, riippuen konkreettisista olosuhteista, on välttämätöntä sovelluttaa osaksi kumpaakin ohjelmaa, s. t. s. sovelluttaa defaitistista ohjelmaa imperialistien komennon alla oleviin armeijoihin tahi armeijain osiin nähden, yhtä rinnan kansanaseistuksen (miliisin) ja kansallisen armeijan tunnuksen kanssa.

Kansallisen armeijan tunnus on sovitettava konkreettiseen tilanteeseen ja asetettava sillä tavalla, että tehtäisiin mahdottomaksi sen kaikellainen väärinkäyttäminen imperialistien ja heidän lakeijainsa taholta (täydellinen armeijan riippumattomuus, sen mitä pisimmällemenevä kansanvaltainen järjestely, upseerien valinta jne).

Siirtomaissa, samoinkuin emämaissakin, on esitettävä seuraavat tunnukset: imperialistisien armeijain poisvieminen siirtomaista, imperialistisien kantajoukkojen ja upseerikunnan poistaminen kansallisista armeijoista.

55. Kannan määräämistä varten sotilaalliseen järjestelmään nähden siirtomaissa ja puolsiirtomaissa on välttämätöntä ottaa huomioon kunkin maan näyttelemä poliittinen osa kysymyksessäolevalla hetkellä kansainvälisen vallankumouksen ratkaisevissa vaiheissa: onko se Neuvostoliiton liittolainen tahi vihollinen, Kiinan vallankumouksen liittolainen tahi vihollinen jne. Yleensä on proletariaatin ja vallankumouksellisten työtätekevien joukkojen ajettava kansanvaltaista aseistusjärjestelmää, jonka puitteissa aseidenkäyttöä oppivat kaikki työtätekevät, joka kohottaa maan puolustuskykyä, turvaa työläisten ja talonpoikien vaikutuksen armeijaan ja helpottaa niiden taistelua ylijohdosta demokraattisessa vallankumouksessa. Yleisen asevelvollisuuden, nuorison sotilaallisen kasvatuksen, demokraattisen miliisin, kansallisen armeijan y. m. tunnukset sisältyvät tällöin, erotukseksi imperialistisista valtioista, vallankumoukselliseen sotilasohjelmaan. Mutta nykyisenä historiallisena kautena on kansallisvallankumouksellisten liikkeiden taktiikka alistettava yleismaailmallisen proletaarisen vallankumouksen etujen alaiseksi. Vallankumoukselliset eivät voi esittää sellaista ohjelmaa niissä maissa, jotka itse samanaikaisesti esiintyvät sortajina ja imperialistien käskyläisinä sodassa proletaarista tahi kansallista vallankumousta vastaan. Sellaisissa maissa on heidän ehdotto-

TYÖVÄENLIIKKEEN KIRJASTO

masti yhdistettävä vallankumouksellisen sodan propagandaan toisten vallankumouksellisten maiden puolustukseksi kuin myöskin vallankumouksellisen sotilaspolitiikan propagandaan, defaitististinen kanta kysymyksessäolevaan sotaan tahi armeijaan nähden. Tällaista menettelyä on nykyaikana noudatettava niissä Kiinan maakunnissa, jotka ovat Kuo-Min-Tangin kenraalien vallassa.

56. Sorrettujen maiden sotilasohjelmaa määrättäessä on otettava huomioon, minkälaisessa taloudellisen ja poliittisen kehityksen vaiheessa ne ovat.

1) Sellaisissa maissa, joissa ei vielä ole ollut demokraattista vallankumousta, on yleensä sovellutettava yleisen kansanaseistuksen (kansanmiliisin) tunnusta, ennen kaikkea niissä maissa, joissa luokkaraja porvariston ja proletariaatin välillä ei vielä esiinny hyvin selvänä (Syyria, Marokko, Egypti). Tämä tunnus on sidottava feodalismia, aatelista ja porvarillista upseeristoa vastaan suunnattuihin demokraattisiin vaatimuksiin. Sellaisissa maissa, joissa luokka-jakautuminen esiintyy voimakkaana ja joissa ei vielä ole suoritettu porvarillista vallankumousta, kuten esimerkiksi Etelä-Amerikan maissa, on tälle tunnukselle annettava työläis- ja talonpoikaismiliisin luokkaluonne.

2) Sellaisissa maissa, jotka ovat demokraattisen vallankumouksen vaiheessa, on mi-

liisin tunnus riittämätön ja on se laajennettava vallankumouksellisen armeijan järjestämisen tunnukseksi. Tämä ei tietysti estä samalla esittämästä miliisin tunnusta, varsinkin kapinaa valmistettaessa. On otettava huomioon, että työväen aseistaminen ei suinkaan ole ristiriidassa koko kansan aseistamisen kanssa, vaan on yleisen aseistuksen perusosa. Samalla kun otetaan osaa kansan yleisen aseistamisen järjestämiseen, on ehdottomasti luotava erikoisia proletaarisia joukkoyksikköjä niiden itsensä valitsemien ohjaajien johdolla.

3) Sellaisissa maissa, jotka ovat demokraattisesta vallankumouksesta proletaariseen vallankumoukseen siirtymässä, voidaan muutamin määrätyin poikkeuksin sovelluttaa kommunistien imperialistisissa maissa noudattamaa sotilasohjelmaa.

Demokraattisen miliisin tunnuksen sijalle tulee proletaarisen miliisin (työtätekevien miliisin, työläis- ja talonpoikaismiliisin) tunnus. Kun vallankumouksen kulussa siirtomaissa nousee kysymys välittömästä vallan valtaamisesta, niin on neuvostojen ohella asetettava päiväjärjestykseen myöskin kysymys Punaisen Armeijan perustamisesta. Vanhojen kansallisdemokraattisten armeijain järjestömuotojen asemasta on otettava esille proletaarisen vallankumouksen sanelemat luokkamuodot.

57. Taistelussa imperialismia vastaan kansallisvallankumouksellisen sotilaspolitiikan to-

teuttamiseksi on aivan välttämätön järjestelmällinen agitationi- ja propagandatyö siirtomaa-armeijojen keskuudessa. Kommunistien ja kansallis-vallankumouksellisten on senvuoksi kiinnitettävä mitä vakavinta huomiota erilaisten siirtomaa-armeijoiden tutkimiseen ja tehokkaiden työtapojen laatimiseen työtä varten niiden keskuudessa. Kuten osottaa Kiinan esimerkki, on työllä siirtomaa-armeijoissa, joissa kuri on huono ja palkka pieni, useinkin äärettömän suuria menestymismahdollisuuksia.

Osittaisvaatimukset voivat tällöin suureksi osaksi olla samoja, joita lueteltiin ylempänä imperialistisiin valtioihin nähden. Mutta tällöin on tarkasti arvioitava kaikki konkreettiset olosuhteet (armeijan alkuperä, kokoonpano, mieliala, aineellinen asema jne). Erikoista huomiota on kiinnitettävä alkuasukassotilaiden vaatimusten asianomaisessa muodossa esittämiseen, taisteluun heidän huonoa kohteluaan vastaan valkoihoisen päällystön taholta.

Kommunistien työn kansallisissa armeijoissa täytyy olla toisen luontoista, mutta kuten osotti kansallisen sodan kokemus Kiinassa vuosina 1926—27, se on erittäin tärkeätä. Kommunistien tehtävänä siinä on järjestää soluja koko armeijassa, tehdä siitä tietoinen taisteluase imperialismia vastaan, taistella kansallisen vallankumouksen etujen puolesta upseeriston epäluotettavia aineksia vastaan, asettaa päällik-

kyys siellä, missä se vielä ei ole kommunistien käsissä, sotilaiden valvonnan alaiseksi, laajan vallankumouksellisen demokratian kautta. Ei ole jätettävä huomioon ottamatta, että Konventin armeija Ranskan vallankumouksessa saavutti suuret voittonsa upseerien valintajärjestelmän vallitessa. Sitä vastoin täysin epäkansanvaltainen Etelä-Kiinan armeijojen järjestys vuosina 1926—27 suuresti helpotti porvariston ja sen kenraalien suorittamaa petollista vallankaappausta.

IV. Työväen suhde aseistariisumiskysymykseen ja taistelu pasifismia vastaan.

58. Aatteellisesti ja järjestöllisesti valmistaessaan uusia imperialistisia vastavallankumouksellisia sotia kohtaa imperialismi nyt hyvin vakavan vaikeuden—vaistomaisen vastenmielisyyden sotaan, joka viime maailmansodasta alkaen on vallalla väestön laajojen joukkojen, ennenkaikkea työläisten, talonpoikien ja työläisnaisten keskuudessa. Imperialismi on senvuoksi pakotettu harjottamaan sodan valmistelua pasifismin kuoren alla. Samanaikaisesti saa pasifismi uuden merkityksen, maailman imperialismin aatteena ja taisteluaseena eteenpäin kulkevaa maailmanvallankumousta ja sen tukialuetta, Neuvostoliittoa vastaan. Tämä on imperialistisien valtioiden aseistariisumisehdotusten

ja neuvottelujen, varsinkin Kansainliiton tätä asiaa koskevan „työn", „turvallisuuskysymyksen" käsittelyn, sovinto-oikeuksien perustamissuunnitelmien, „sodan kieltämissopimuksien" yms. objektiivinen merkitys. Kaikkien näiden pasifististen suunnitelmien, sopimusten ja neuvottelujen tarkotuksena on: a) imperialistien aseistusten peitteleminen; b) yksityisten suurvaltain vehkeileminen toisiaan vastaan, saavuttaakseen sopimustietä vastustajan supistamaan aseistustaan, siten lisätäkseen omaa sotilaallista mahtiaan; c) suurvaltojen välittömät sopimukset niiden vallan lujittamiseksi heikoissa ja sorretuissa maissa; d) joukkojen aatteellinen ja poliittinen mobilisointi Neuvostoliittoa vastaan pasifististen tunnusten varjolla. Imperialistien „aseistariisuminen" ei ole mitään muuta kuin epäsuoraa tai välitöntä sodan valmistelua. Senvuoksi on taistelu aseistariisumishumpuukia ja pasifismia vastaan nykyaikana yksi kaikkein tärkeimmistä tehtävistä taistelussa imperialistista sotaa vastaan.

a) Sosialidemokratia ja leniniläinen aseistariisumisohjelma.

59. Imperialistien pääasiallisena työkaluna niiden näyttelemässä aseistariisumisilveilyssä on sosialidemokratia, joka levittää joukkojen keskuuteen harhaluuloa aseistariisumisen ja sodan

poistamisen mahdollisuudesta ilman imperialismin kukistamista. Sosialidemokraattien keskuudessa on kaksi suuntaa aseistariisumiskysymyksessä, jotka samalla ovat porvarillisen pasifismin suuntia.

Yksi virtaus, jonka julistajana esiintyi Kautsky jo v. 1911, „keksii" kapitalismissa todellisuudessa olemattomia voimia, jotka muka vaikuttavat aseistariisumisen ja sotien poistamisen hyväksi, ja edustaa yhteistoiminnan politiikkaa „vasemmistolaisen" porvariston kanssa aseistuksen rajoittamiseksi, imperialistien keskeisten kansainvälisten sopimusten solmimiseksi, joiden tarkoituksena on estää ja kokonaan „kieltää" sota jne. Lenin jo v. 1916 osotti tämän kannan „täysin porvarilliseksi pasifismiksi". V. 1918 esitti tällaista katsantokantaa „keskusta", mutta maailmansodan päättymisen jälkeen ja imperialististen hallitusten siirtyessä pasifistiseen vehkeilemiseen, muuttui se II Internationalen johtavien piirien politiikaksi. Tätä politiikkaa kannattavat sekä oikeistolaiset että suurin osa „vasemmistolaisista" sosialidemokraateista. Sitä esitetään „realisena" pasifismina eikä se millään tavalla eroa imperialistisen porvariston politiikasta.

Samaa sukua on „järjestetyn kapitalismin" teoria, joka väittää, että nykyisessä imperialistisessa vaiheessaan kapitalismi itse kehittää sotien ehkäisemisen ja niiden „sivistyneestä

maailmasta" poistamisen objektiivisia tekijöitä. Samaa sukua on myöskin „ultraimperialismin", imperialististen „allianssien", „sopimusten" ja imperialistisia ristiriitoja poistavien kansainvälisten kartellien teoria. Todellisuudessa ei imperialismin sisällä ole minkäänlaista pyrkimystä sotien hävittämiseen. Päinvastoin, kaikki ne tosiasiat, joita luettelemalla „realiset" pasifistit pimittävät joukkoja, ovat imperialistisen sotien valmistelun oireita mitä laajimmassa mittakaavassa, sotien, joihin eivät joudu toisiaan vastaan ainoastaan yksityisvaltiot, vaan kokonaiset liittoutuneet valtioryhmät.

Kapitalistisen järjestelmän vallitessa on Europan Yhdysvaltojen tahi Maailman Yhdysvaltojen luominen haavetta. Mutta jos ne toteutuisivatkin, niin ne ehdottomasti olisivat luonteeltaan taantumuksellisia, sillä ne olisivat liittona proletaarisen vallankumouksen ja siirtomaakansojen kansallisen vapausliikkeen kukistamista varten. Kaikki tämän suunnan sisällä olevat virtaukset (esim. pan-eurooppalainen liike) ovat läpeensä taantumuksellisia.

60. Tämän jälkimäisen virtauksen kannattajat esiintyvät „radikaalisina" tahi „vallankumouksellisina" pasifisteina, eivätkä vaadi ainoastaan porvariston, vaan myöskin työväen täydellistä aseistariisumista, s. t. s. kieltäytymistä työläisten aseistuksen tunnuksesta. Imperialistisen sodan aikana asettuivat tälle kan-

nalle myöskin eräät vallankumouksellisset internationalistit, jotka eivät löytäneet muuta ilmausta täysin rehelliselle halulleen tehdä loppu militarismista. Mutta itse asiassa tämä tunnus, joka ei ottanut huomioon työläisten aseistuksen ja kansalaissodan välttämättömyyttä, tahi joka kielsi molemmat, ei ollut vallankumouksellinen tunnus: se oli todellisuudessa pikkuporvariston epätoivon ilmaus. Leninin v. 1916 siitä antama arvostelu pitää paikkansa vielä nytkin ja sitä on nyt kärjistettävä, vaikkakin mainitun tunnuksen kannattajien lukumäärä nykyhetkellä on sangen mitätön. Lokakuun vallankumous osotti jokaiselle rehelliselle vallankumoukselliselle työväen aseistuksen ehdottoman välttämättömyyden. Työläisten aseistuksen tunnuksen vaihtaminen sen aseistariisumisen tunnukseen voi nykyään olla vain vastavallankumouksellisena tunnuksena. Senvuoksi on kommunistien mitä tarmokkaimmin selitettävä asian laita niille työläisille, jotka ovat myötämielisiä aseistariisumisen tunnukselle, varsinkin pikkuvaltioissa, ja jyrkästi taisteltava kaikkia sitä puolustelevia „vasemmistolaisia" johtajia vastaan.

Samaa sukua on se teoria, että kansainväliset pakolliset „sovinto-oikeudet" voisivat poistaa sodan. Sillä sentapaiset laitokset ovat saippuakuplia, jotka halkeavat ensimäisessä vakavassa yhteentörmäyksessä, tahi ovat

aseena voimakkaampien imperialistirosvojen käsissä.

Mutta yhdessä seikassa ovat molemmat sosialidemokraattiset virtaukset yhtä mieltä aseistariisumiseen ja pasifismiin nähden, nimittäin siinä, että pääesteenä aseistariisumiselle ovat ne maat, joissa „ei ole kansanvaltaa", s. t. s. proletariaatin diktatuuri Neuvostoliitossa.

b) Neuvostohallituksen aseistariisumisehdotus.

61. Jo Kominternin Tpk:n VIII täysistunnon teeseissä alleviivattiin, että kansainvälisen proletariaatin on otettava aivan toisenlainen periaatteellinen kanta Neuvostoliiton aseistariisumisehdotuksiin kuin imperialistisien valtioiden oveliin aseistariisumisehdotuksiin nähden. Kuntämä kysymys on taistelussa pasifismia vastaan erikoisen tärkeä, on se asetettava joukoille täysin selvästi.

Ehdotus yleisestä ja täydellisestä aseistariisumisesta, jonka Neuvostohallitus teki kansainliiton marraskuussa 1927 kokoonkutsumassa valmistelevassa aseistariisumiskomiteassa, perinpohjaisesti eroaa imperialistien ja niiden sosialidemokraattisten lakeijojen puheenparsista ja suunnitelmista sekä päämääränsä että vilpittömyytensä kuin myöskin objektiivisen merkityksensä puolesta.

Neuvostohallituksen ehdotuksen päämääränä ei ole pasifistisien harhakäsitysten levit-

täminen, vaan niiden hävittäminen, ei kapitalismin tukeminen, peittelemällä sen varjopuolia ja niistä vaikenemalla, vaan sen marxilaisen perusajatuksen propaganda, että aseistariisuminen ja sotien poistaminen on mahdollista vain kapitalismin kukistuttua.

Aseistariisumisesta julkeasti laverteleville imperialisteille ehdotti Neuvostohallitus aseistariisuuntumista todellisuudessa, se repäisi pois niiden kasvoilta rauhanystävän naamarin. On itsestään selvää, että ei yksikään kommunisti ole odottanut imperialistien hyväksyvän Neuvostohallituksen aseistariisumisehdotusta. Neuvostoliiton työväestö tietää, että se ei voi riisuutua aseista ennenkuin porvaristo on lopullisesti lyöty. Siitä huolimatta ei Neuvostohallituksen ehdotus ollut tekopyhä; se oli tehty täysin vilpittömästi, sillä se ei ole ristiriidassa työväen valtion sisä- eikä ulkopolitiikan kanssa, kun sitävastoin imperialistien lavertelut „aseistariisumisesta" ovat ristiriidassa porvarillisten valtioiden sorto- ja ryöstöpolitiikan kanssa. Neuvostovalta on proletariaatin diktatuuri, joka vastaa vuosisatojen kuluessa riistetyn väestön enemmistön etuja. Neuvostovalta ei harjoita ryöstö- ja sortopolitiikkaa,sen politiikka on rauhan politiikkaa, joka vastaa kansainvälisen proletariaatin etuja.

Objektiivisen merkityksensä puolesta eroaa Neuvostoliiton ehdotus porva-

rillisista ja sosialidemokraattisista suunnitelmista. Sen tarkoituksena ei ole peitellä hyökkäyspolitiikkaa, se ei ole pikkuporvariston epätoivon ilmaus, vaan ilmaisee se yhtä sosialismin päämäärää, jonka vallankumouksellinen työväestö toteuttaa saavutettuaan voiton koko maailmassa, mutta ei ennen.

62. Taistelussa Neuvostohallituksen ehdotusta vastaan ovat sosialidemokraatit käyttäneet mitä myrkyllisimpiä keinoja, käyttäen hyväkseen niitä tunnuksia, joita heille antoi trotskilaisuus. He ovat koettaneet halventaa joukkojen silmissä Neuvostohallituksen aseistariisumisehdotuksia, „leniniläisyyden tarkistamisena", „termidoriin" siirtymisenä jne. Kaikesta ylläsanotusta käy selville, että tämä on halpamaista panettelua. Neuvostohallituksen täydellistä aseistariisumista koskevan ehdotuksen hylkäämisen jälkeen neuvostovaltuuskunnan maaliskuussa 1928 esittämä toinen ehdotus, jossa ehdotettiin osittaista aseistariisumista asteettain supistamalla maa- ja merivoimia, ei suinkaan ole myönnytys pasifismille; se on päinvastoin omiaan tekemään täydelliseksi sen paljastamistyön, se kun varsinkin paljastaa suurvaltojen suhtautumista pieniin ja sorrettuihin kansallisuuksiin. Neuvostohallituksen kanta aseistariisumiskysymyksessä on Leninin politiikan jatkoa ja hänen oppinsa johdonmukaista ajamista.

c) Työväen taistelu pasifismia vastaan.

63. Neuvostoliiton työläiset, jotka ovat lyöneet porvariston kansalaissodassa ja pystyttäneet maassaan proletariaatin diktatuurin, voivat taistelussaan pasifismia, tätä imperialismin myrkytettyä asetta vastaan, käyttää uutta taistelutapaa — ehdottaa imperialisteille yleistä aseistariisuutumista. Mutta työväki, joka vasta taistelee vallasta kapitalistisissa maissa, ei voi käyttää tällaista taistelutapaa. Aseistariisumisehdotukset ja -vaatimukset, joita tehtäisiin proletariaatin taholta näissä maissa omalle porvaristolle ja sen kätyreille, eivät olisi vallankumouksellinen teko, vaan merkitsisivät ne ainoastaan proletariaatin aseistamisen tunnuksen vaihtamista sen aseistariisumisen tunnukseen, kieltäytymistä kansalaissodasta ja sosialismista. Senvuoksi on kommunistien mitä päättäväisimmin taisteltava sellaisia Neuvostohallituksen aseistariisumisohjelmasta tehtyjä johtopäätöksiä vastaan, jotka ovat ristiriidassa tämän ohjelman vallankumouksellisen sisällön kanssa, ja puolueen riveissä säälimättömästi tuomittava luisuminen tähän suuntaan.

64. Tämä erotus taistelutavoissa pasifismia vastaan, joita Neuvostoliiton työväestö ja kapitalististen maiden työväenluokka sovelluttaa, ei millään tavalla merkitse ristiriitaa itse Neuvostoliiton ja kapitalististen maiden työläisten

välillä, eikä siitä suinkaan seuraa, että kommunistien ei kapitalistisissa maissa ole käytettävä Neuvostohallituksen aseistariisumisesitystä agitationissaan joukkojen keskuudessa. Päinvastoin, Neuvostovallan aseistariisumispolitiikkaa on käytettävä agitationitarkoituksissa paljoa tarmokkaammin ja paljoa laajemmin kuin tähän saakka. Mutta sitä ei saa käyttää esittämällä samoja vaatimuksia omassa maassa, vaan 1) värväämällä kannattajia Neuvostoliitolle, rauhan ja sosialismin taistelijalle sen puolustamiseksi imperialismia vastaan, 2) käyttämällä Neuvostovallan aseistariisumis- ja imperialistien paljastamispolitiikan t u l o k s i a meidän taistelumme hyväksi kaikkien pasifistisien harhojen poisjuurittamiseksi, samalla osottamalla laajoille joukoille ainoa tie aseistariisuutumiseen ja sotien poistamiseen: työläisten aseistaminen, porvariston kukistaminen ja proletariaatin diktatuurin pystyttäminen.

V. Kommunististen puolueiden työn puutteellisuudet ja niiden tehtävät.

65. VIII täysistunto alleviivasi joukon kommunististen puolueiden virheitä ja puutteellisuuksia ja osotti useita erikoisia konkreettisia tehtäviä, joita kaikkien puolueiden on suoritettava taistelussa sotaa vastaan.

Nämä ohjeet pitävät vieläkin täydellisesti paikkansa. VIII täysistunnon jälkeen olemme me rikastuneet uusilla kokemuksilla. VI kongressi vetää tästä kokemuksesta kaikki asianmukaiset johtopäätökset kommunististen puolueiden tulevaa toimintaa varten.

66. Pääasiallinen puutteellisuus, joka vielä vaivaa kaikkia Kominternin puolueita, on sodan vaaran ja sen kiertämättömyyden aliarviointi. Se näkyy selvästi siitä, että miltei kaikki puolueet eivät omista riittävästi tarmoa VIII täysistunnon päätösten täytäntöönpanemiseen. Kaksi suurta viimeaikaista tapahtumaa— Englannin nootti Egyptille ja Japanin sota Kiinaa vastaan—jäivät vaille huomiota, aivankuin ne olisivat olleet pieniä ja täysin mitättömiä juttuja. Joukkojen nopeasti vasemmistuessa, mikä osottaa, että ne vaistomaisesti tuntevat sodanvaaran, ovat kommunistit vaarassa joutua työväenluokan häntäpäähän, sensijaan, että veisivät sen taisteluun sotaa vastaan. Monet puolueet ovat porvarillisen ja sosialidemokraattisen „rauhan", „aseistariisumisen" ja „kansainvälisen sovinto-oikeuden" propagandan vaikutuksen alaisina eivätkä usko sodanvaaran läheisyyteen, puhuvat sodasta ikäänkuin jostakin hyvin kaukaisesta asiasta.

Sodanvaaran, varsinkin Neuvostoliittoa uhkaavan sodanvaaran, aliarviointi esiintyy siinä muodossa, että ei ymmärretä niitä konkreetti-

sia tosiasioita ja ilmiöitä, jota todistavat käynnissäolevista sodanvalmisteluista. Niinpä ymmärsivät ranskalaiset toverit vasta pitkän ajan kuluttua Rakovskin poiskutsumisen jälkeen, että tämä tapaus oli Ranskan puolelta päättäväinen askel sodan diplomaattisen valmistelun tiellä Neuvostoliittoa vastaan. Jugoslavian puolue tunnustaa, että se vasta jälestäpäin ymmärsi, kuinka läheinen oli sodanvaara Italian ja Jugoslavian välisen selkkauksen aikana. Jotkut Baltian maiden kommunistiset puolueet, eivät heti ymmärtäneet Baltian maiden sodanvastaisen liiton konkreettisia muotoja (esim. neuvotteluja tulliliitosta Viron ja Lätin välillä). Kaikki nämä virheet, jotka asianomaiset puolueet ovat myöhemmin tunnustaneet ja korjanneet, osottavat, kuinka äärettömän vaarallista on olla kiinnittämättä huomiota sodan valmisteluihin tähtääviin toimenpiteisiin. On oltava alituisesti varuillaan ja valppaasti seurattava niitä konkreettisia muotoja, joissa sodanvaara esiintyy.

67. Yksi puolueiden sodanvastaisen työn pääasiallisia puutteellisuuksia on niiden liian ylimalkainen, kaavamainen, vieläpä pintapuolinenkin suhtautuminen sotakysymykseen.

Joissakin puolueissa rajottuu tämä työ puheisiin parlamenteissa ja yleisissä kokouksissa, joissa puheissa sotakysymys tavallisesti jää taka-alalle. Meidän puolueemme eivät vielä

ole oppineet sovittamaan meidän sodanvastaista taisteluamme parlamentissa yhteen parlamentin seinien ulkopuolella meidän vaatimustemme selittämiseksi tehtävän työn kanssa. (Koko tshekko-slovakialaisten kommunistien työ St. Gotthardin jutussa ja aseita lähetettäessä Kiinaan supistui vain arkoihin vastalauseisiin parlamentissa ja sanomalehtien palstoilla). Kansainvälisiä kysymyksiä ja sotakysymystä ei ole asetettava toisistaan eristettyinä, ne ovat osana yhteisestä luokkataistelusta, ne on sidottava yhteen luokkataistelun kysymysten kanssa maan sisällä, etenkin varsinaisen sotateollisuuden tehtailla tapahtuvien työtaistelujen kanssa.

Sotavoimien mekanisointi ja teollisuuden militarisointi, joka on välittömässä yhteydessä sodan kanssa, vaatii tarmokasta toimintaa näissä teollisuuden haaroissa, sekä myöskin niissä toimivien ammatillisten ja muiden työväenjärjestöjen keskuudessa. Toistaiseksi näkyy vielä vähän merkkejä siitä, että kommunistiset puolueet olisivat vakavasti ryhtyneet täyttämään tätä alkeellista tehtävää.

68. Käsitteiden ylimalkaisuus sotakysymykseen nähden esiintyy siinä, että ei kyetä ottamaan määrättyä kantaa sotilaspoliittisiin käytännön kysymyksiin. Joskus eivät puolueet ensinkään puutu tahi puttuvat liian myöhään sosialidemokraattien „antimilitaristiseen“ vei-

jaukseen, joka usein kohtaa vastakaikua joukkojen keskuudessa (esim. sosialidemokraattisten „sotapalveluksesta kieltäytyjien" toiminta Saksassa); joskus pyrkivät kommunistiset puolueet kiertämään konkreettisia sotilaspoliittisia kysymyksiä yleisillä puheenparsilla tahi korvaamaan kannanoton käytännöllisiin kysymyksiin teoreettisilla propagandatunnuksilla.

Varsinkin armeijakysymyksiin nähden on havaittavissa taipumusta kiertämään kysymystä taistelusta sellaisten konkreettisten osittaisvaatimusten ja uudistusten puolesta, jotka tosiasiallisesti heikentävät militarismia (palvelusajan lyhentäminen, taistelu palkka-armeijojen kokoonpanosta y. m.). Taistelu uudistuksista jätetään kokonaan sosialidemokraateille, joita vastaan ei esitetä todellista proletaarista poliittista ohjelmaa armeijakysymyksessä — militarismin heikentämisen ja työläisten aseistamista koskevien käytännöllisten ehdotusten ohjelmaa.

Vain muutamat puolueet ovat ryhtyneet välttämättömiin järjestöllisiin toimenpiteisiin järjestelmällisen antimilitaristisen työn tekemiseksi. Hyvin epätyydyttävä on työ sotilaiden ja merimiesten keskuudessa eräissä sodan vaaran kannalta katsoen hyvin tärkeissä maissa. Useinkaan ei käsitetä tätä työtä joukkotyöksi, sotilasjoukkojen valistamiseksi. Toisissa maissa harjotetaan antimilitaristista toimintaa nuori-

son keskuudessa liian ahtaalla pohjalla, toisissa maissa koko tämä työ supistuu vain työhön alokkaiden keskuudessa, luomatta riittäviä järjestöllisiä tukikohtia sotilasjoukkojen keskuuteen. Se, että imperialistisissa maissa ei tehdä työtä merisotilaiden keskuudessa riittävän tarmokkaasti, osottaa, että aliarvioidaan laivaston merkitystä tulevassa sodassa. Ei missään ole järjestelmällisesti käytetty hyväksi perheiden vaikutusta armeijassa ja laivastossa palveleviin sotilaihin ja alokkaisiin.

69. Melkein kaikkialla aliarvioidaan kansallisten vähemmistöjen ja siirtomaiden talonpoikien keskuudessa tehtävän työn merkitystä. Työhön näillä alueilla on kiinnitettävä hyvin paljon huomiota.

Sodanvastaista työtä maalla ei ole tehtävä ainoastaan erikoisten satunnaisten ottelujen, paraatimaisten mielenosotusten järjestämisen yms. muodossa. On tehtävä suunnitelmanmukaista ja järjestelmällistä työtä, joka sidotaan työtätekevän talonpoikaiston välittömiin vaatimuksiin. Erikoinen tehtävä on työ talonpoikaisnuorison keskuudessa. On aivan välttämätöntä omistaa erikoista huomiota yhteyden aikaansaamiseen maaseudun ja armeijassa palvelevien talonpoikaissotilaiden välillä, kirjeenvaihdon, lomallaolijoiden y. m. kautta. Sodan sattuessa on tässä suhteessa saadulla kokemuksella mitä suurin merkitys.

Työssä kansallisten vähemmistöjen keskuudessa on meidän entistä päättäväisemmin puolustettava sorrettujen kansojen vaatimuksia, käytävä taistelua imperialistisen hallituksen niitä kohtaan harjoittamaa sortoa vastaan, suunnattava kansallis-vallankumouksellisten järjestöjen työtä.

Emämaiden kommunistisien puolueiden on otettava vakituinen yhteys vastaavien siirtomaiden kommunistisiin järjestöihin ja ammatillisiin liittoihin. Emämaiden kommunistisien puolueiden on joukkotoiminnalla kaikin tavoin autettava vallankumouksellisia liikkeitä siirtomaissa.

Kaikkien maiden kommunistisien puolueiden on omistettava erikoista huomiota puolueettomien järjestöjen perustamiselle (sellaisten kuin Imperialisminvastainen liitto) ja yleensä kysymykselle kapitalististen maiden työväestön ja sorrettujen kansojen kansallisen vapausliikkeen yhteisrintaman perustamisesta sodanvastaista taistelua varten.

70. Taistelu fascismia vastaan ei tähän saakka ole monessa puolueessa saanut osakseen riittävää huomiota. On kehitettävä voimakasta alotetta tällä alalla aatteelliseen taisteluun sekä vallankumouksellisten joukkoesiintymisten järjestämiseen nähden fascismia vastaan. Tällöin on otettava huomioon sekä selvästi fascistiset että myöskin puolfascistiset järjestöt, jotka esiintyvät demokraattisen tahi

sosialidemokraattisen lipun suojassa („Reichsbanner“ [10]) Saksassa, sosialifascistiset ilmiöt sosialidemokraattisten puolueiden ja ammattiliittojen johtavissa kerroksissa, työpaikkafascismi y. m.). Tämä taistelu fascismia vastaan sen kaikissa ilmenemismuodoissa on mitä kiinteimmin sidottava taisteluun imperialistista sotaa vastaan.

71. Nykyiselle kaudelle on luonteenomaista uusi „rauhan“ ja „aseistariisumisen“ saarnaamisen aalto ja laaja propaganda „sodan kieltämiseksi“ porvariston taholta. Taistelua tätä pasifismia vastaan ei tähän saakka vielä ole käyty riittävän tarmokkaasti. Riittämätön on myöskin ollut taistelu porvarillista „rauhan“-propagandaa vastaan ja sosialidemokraattien harjoittamaa, muka „punaista imperialismia“ ja „sotaista bolshevismia“ vastaan tähdättyä propagandaa vastaan. Kansainliiton oikean luonteen paljastamista, joka liitto näyttelee keskeisintä osaa pasifististen harhakäsitysten levittämisessä laajojen joukkojen keskuuteen, ei ole harjoitettu riittävän tarmokkaasti ja järjestelmällisesti.

Useimmissa tapauksissa unohdettiin täydellisesti kommunistien päätehtävä Geneven konferenssin tuloksiin nähden, johon tehtävään olisi pitänyt kuulua sodanvastaisen taistelun yhdistäminen proletariaatin diktatuurin ja työläisten aseistamisen propaganda. Useissa maissa

tehtiin pasifistisia virheitä, jotka esiintyivät aseistariisumisen tunnuksen esittämisessä.

72. VIII täysistunnon jälkeen ei useimmissa kommunistisissa puolueissa ole kiinnitetty riittävästi huomiota oikean leniniläisen kannan selittämiseen puolueen jäsenten keskuudessa. Puoleiden teoreettisissa äänenkannattajissa ja sanomalehdistössä ei ole riittävästi käsitelty sodanvastaisen taistelun peruskysymyksiä, varsinkin käytännöllisten osakysymysten valaisemista, mikä on merkittävä suureksi puutteellisuudeksi puolueiden työssä, nämä kysymykset kun ovat monessa tapauksessa olleet välittömän käytännön kysymyksiä ja kun sosialidemokraattinen sanomalehdistö on puolestaan melko paljon kiinnittänyt huomiota näihin kysymyksiin.

Puolueiden työ kärsii vielä riittämättömästä aatteellisesta selvyydestä kaikissa näissä kysymyksissä. Jotkut toverit (Ranskassa, Sveitsissä ja Itävallassa) ovat nostaneet kysymyksen „isänmaan puolustuksesta" sodan sattuessa Italian kanssa. Jotkut toiset taas esiintyvät sotilaallisten harjoitusleirien täydellisen boikotin puolesta Amerikassa. Kaikki nämä esimerkit oikealta kannalta luisumisesta, vaikka asianomaisten puolueiden johtavat elimet ovat ne sittemmin korjanneetkin, osottavat kuitenkin, että on aivan välttämätöntä harjottaa sekä puolueiden sisällä että myöskin joukkojen keskuudessa vakavaa ja laajaa valistustyötä kysy-

myksessä sodan vaarasta ja sitä vastaan taistelemisesta.

73. Tärkeimpiä agitatoorisia tehtäviä taistelussa sodanvaaraa vastaan ja varsinkin sodan provosoimista ja valmistelua vastaan Neuvostoliittoa vastaan ovat:

1) Läheisen sodanvaaran vuoksi täytyy pääasiallisena ja keskeisimpänä agitationitunnuksena olla Neuvostoliiton puolustuksen tunnus, sekä myöskin siirtomaiden ja sorrettujen kansojen vallankumouksellisen taistelun kannattamisen ja imperialistisen sodan vastaisen taistelun tunnukset.

2) Valistustyö on suunnattava eri imperialististen ryhmien ryöstöpyrkimysten paljastamiseen kaikissa maissa. Varsinkin on se suunnattava ameriikkalaisia ja englantilaisia imperialisteja vastaan, jotka johtavat sotavalmisteluita Neuvostoliittoa vastaan, sekä Englannin ja Japanin imperialisteja vastaan, jotka johtavat aseellista sekaantumista Kiinassa. On vaadittava kaikkien olemassaolevien salaisten sopimusten ja salaisten sotaliittojen julkivetämistä.

3) On arvosteltava ja paljastettava sosialidemokraattien ehdotuksia „aseistusten supistamisesta", Geneven pöytäkirjan ja pakollisen sovinto-oikeuden puolesta.

4) On käytävä tarmokasta kamppailua „yhteiskunnallisen rauhan", luokkien yhteistoi-

minnan, puolueettomien (epäpoliittisten) ja työnantajien järjestämien ammattiliittojen propagandan paljastamiseksi, jota kaikkea puolustavat reformistiset ammatillisen liikkeen johtajat ja jotka itse asiassa ovat toimenpiteitä sodan valmistelemiseksi.

5) On jo nyt alettava työ sen seikan selittämiseksi, minka vuoksi työläisten tulevan sodan aikana on oltava oman imperialistisen isänmaansa tappion kannalla. Imperialistisen sodan kansalaissodaksi muuttamisen tunnuksen täytyy jo nyt, ennen sodan syttymistä, olla meidän propagandamme johtavana aatteena.

6) Taistelua Kiinan imperialistista jakoa vastaan on kaikkien kommunististen puolueiden käytävä laajojen joukkokamppailujen muodossa, suurvaltojen erikoisia sotilaallisia ja poliittisia toimenpiteitä vastaan käytävän taistelun muodossa. Sen on mitä kiinteämmin liityttävä taisteluun uuden imperialistisen sodan vaaraa vastaan.

74. Tärkeimpiä toimenpiteitä, jotka suurimmaksi osaksi on jo osotettu VIII täysistunnon teeseissä ovat seuraavat: Naisten ja lasten mielenosoitukset rintamalle lähetettävien sotajoukkojen matkan varrella ja sotaväen laivoihin lastaamispaikoissa, kuin myöskin naisten, lasten ja invaliidien mielenosotukset parlamenttien rakennusten edustalla; agitationi sotaa

vastaan proletaarisissa ja pikkuporvarillisissa naisjärjestöissä, delegaattineuvottelujen kokoonkutsuminen imperialistisen sodan vastaisen taistelun tunnuksella; naisten kokoukset tehtaiden ja työpaikkojen edustalla ja työväen kortteleissa, joista lähetetään edustajia; olemassaolevien delegaattineuvottelujen käyttäminen ja uusien luominen vakituisiksi imperialistisen sodan vastaisen taistelun elimiksi.

On entistä selvemmin sovellutettava yhteisrintamataktiikkaa ja „Kädet irti Neuvostoliitosta"-komiteain työtä ja on näiden komiteain työhön vedettävä mukaan ammattiliitot; on käytävä pitkin linjaa taistelua fascismia, vastavallankumouksen aseellista järjestöä vastaan; missä on suinkin mahdollista, on järjestettävä Saksan Punaisen Rintamamiesten Liiton tapaisia joukkojärjestöjä; urheilujärjestöissä on tehtävä työtä fascismia ja sotaa vastaan; on järjestelmällisesti käytettävä hyväkseen ja lujitettava olemassa olevia sodan uhrien (invaliidien, leskien ym) luokkajärjestöjä taistelussa imperialistista sotaa vastaan. Kommunistisien nuorisoliittojen on kiinteässä yhteydessä puolueen kanssa kehitettävä mitä tarmokkainta työtä työläis- ja talonpoikaisnuorison keskuudessa, josta värvätään sotilaat. Olemassa olevia proletaarisia opettajain, vanhempien ja oppilaiden järjestöjä sekä kommunistisia lastenryhmiä on myöskin käytettävä; on perustettava uusia jär-

jestöjä lasten keskuuteen imperialistista vaikutusta vastaan taistelemiseksi kouluissa.

75. Itse kommunististen puolueiden valmentaminen on tavattoman tärkeä tehtävä. Syvemmän kansainvälisen solidaarisuuden tajunnan levittäminen Kominternin puolueiden keskuuteen on välttämätön ehto kommunististen puolueiden valmistumiseen sodan varalle.

On rakennettava kiinteä yhteys kaikkien Kominternin jaostojen välille ennen sodan alkamista; tätä yhteyttä on sodan aikana pidettävä yllä kaikin keinoin.

Sotaan kuuluvan liikekannallepanon aikana saa terrori koko vallankumouksellista liikettä ja kommunistisia puolueita vastaan suunnattoman laajuuden. Aikaisemmin laadittujen luettelojen mukaan tullaan tuhansia ja taas tuhansia kommunistisia ja vallankumouksellisia työläisiä viemään keskitysleireihin. Imperialistit eivät aseta tehtäväkseen ainoastaan legaalisten kommunististen puolueiden tuhoamista, vaan myöskin illegaalisten puolueiden kaiken koneiston ja johdon tuhoamisen.

Kommunististen puolueiden on jo nyt kaikkeen tähän valmistauduttava. Legaalisten kommunististen puolueiden on omistettava erikoista huomiota illegaaliseen asemaan ajoissa siirtymiseen. Illegaalisten puolueiden on valmistettava johtoaan ja järjestöään vielä pahempaan terroriin kuin nyt. On aikanaan valmistettava

järjestöllisten työmuotojen ja yhteyksien valmistamista ylhäältä alas saakka. Puolueen jäseniä on ennakolta valmistettava uuden tilanteen varalle, joka muodostuu liikekannallepanon ja sodan alkamisen yhteydessä.

76. VI maailmankongressi muistuttaa kaikille kommunisteille Leninin sanoista siitä, että taistelu sotaa vastaan ei ole suinkaan helppo asia. Se kehottaa kaikkia puolueita harjottamaan itseensä nähden ankaraa arvostelua ja perusteellisesti tarkistamaan, mitä se on tehnyt tähän saakka taistellakseen sodanvaaraa vastaan ja valmistaakseen puoluetta taisteluun sodan aikana. Se velvoittaa niitä säälimättömästi paljastamaan ja heti poistamaan kaikki tehdyt virheet.

VI maailmankongressi kehottaa kaikkia puolueita antamaan taistelulle sotaa vastaan kansainvälisemmän luonteen, ryhtymään valmistaviin toimenpiteisiin vallankumouksellisen toiminnan kansainväliseksi yhtenäistymiseksi, kyetäkseen tarpeen tullen suorittamaan hyvin tärkeitä kansainvälisiä joukkoesiintymisiä imperialista sotaa vastaan.

Kansainvälisestä sodanvastaisesta kamppailusta.

Kominternin VI kongressin päätös.

Imperialististen valtioiden aktiivisesti valmistautuessa päällekarkaukseen Neuvostoliiton kimppuun, sotaisten selkkauksien kehittyessä kapitalististen rosvojen kesken ja niiden suorittaessa aseellista sekaantumistaan Kiinassa, kansainvälisen sosialidemokratian kaikkien suuntien näytellessä petollista osaansa, riisuessa työläisiä aseista pääoman hyökätessä, ja samalla aktiivisesti ja kyynillisesti auttaessa omien maidensa imperialistisia ryhmiä, — kaikkien näiden uuden maailmansodan valmistelujen vuoksi pitää kongressi kaikkien kommunistien velvollisuutena nykyhetken kireissä oloissa taistelun tehostamisen sodan vaaraa vastaan ja viipymättömän kansainvälisen kamppailun toimeenpanemiseen ryhtymisen lähestyvää imperialistista sotaa vastaan.

Kongressi velvoittaa kaikkien puolueiden keskuskomiteoita viipymättä ryhtymään poliit-

tiseen, järjestölliseen sekä propagandistiseen valmistustyöhön imperialistisen sodan vastaisen taistelun ja Neuvostoliiton puolustamisen kansainvälistä päivää varten, jona päivänä työtätekevät tulevat esiintymään pääomaa vastaan tunnuksilla: „Sota imperialistiselle sodalle", „työläisten yhteisrintama hyökkäävää pääomaa vastaan", „puolustakaa Neuvostoliittoa", „tukekaa siirtomaiden vallankumouksellisia kansoja", „paljastakaa sosialipartioottien valhe", „perustakaa proletaarisia puolustusjärjestöjä".

Kommunististen puolueiden keskuskomiteain on valmisteltava omissa maissaan vallitsevaa tilannetta vastaavia käytännöllisiä toimenpiteitä kansainvälisen päivän järjestämiseksi (joukkokokouksia, katumielenosotuksia, vastalauselakkoja ja muita esiintymisen muotoja).

Kongressi antaa Tpk:n tehtäväksi kaikkiin välttämättömiin toimenpiteisiin ryhtymisen sellaisen kamppailun järjestämiseksi kansainvälisessä mittakaavassa. Kaikkien tähän suuntaan käyvien toimenpiteitten yhtenäistyttämiseksi ja esiintymisen samanaikaisesti järjestämiseksi, jotta kongressin päätösten mukaisesti voitaisiin tehostaa sodanvastaista kamppailua ja vetää siihen mukaan mitä laajimpia työtätekeviä joukkoja, myöskin sotilaita.

Meidän valtuuskuntamme tehtävistä Haagissa. [11])

Sodanvaaraa vastaan taistelemisen kysymyksestä, Haagin konferenssin yhteydessä, minä arvelen, että kaikkein suurimpana vaikeutena tulee olemaan sen ennakkoluulon voittaminen, että tämä kysymys on yksinkertainen, selvä ja verrattain helppo.

Me vastaamme sotaan lakolla tai vallankumouksella—niin sanovat tavallisesti työväenluokalle kaikki huomattavimmat reformistien johtajat. Ja hyvin usein näiden vastausten näennäinen radikaalisuus tyydyttää ja tyynnyttää työläisiä ja talonpoikia.

Oikea menettely olisi ehkä se, että alettaisiin mainitun mielipiteen jyrkästä kumoamisesta. Selitettäisiin, että varsinkin nyt, äskeisen sodan jälkeen, vain kaikkein tyhmimmät ihmiset ja auttamattomat valehtelijat voivat uskotella, että mainitunlainen vastaus kysymykseen sodanvastaisesta taistelusta on jonkin veroinen. Selitettäisiin, että sotaan „vastaaminen“ lakolla on yhtä mahdotonta kuin on sotaan „vastaaminen“ vallankumouksella näiden sanojen yksinkertaisimmassa ja kirjaimellisessa mielessä.

On selitettävä ihmisille sen seikan todellinen laita, kuinka suuri on se salaisuus, jossa sota syntyy, ja kuinka avuton on tavallinen työläisten järjestö, vaikkapa se kutsuisi itseään vallankumouksellisiksikin, silloin kuin sota todella lähestyy.

On selitettävä ihmisille mahdollisimman konkreettisesti yhä uudelleen, kuinka oli asian laita viime sodan aikana ja miksi ei voinut olla toisin.

On selitettävä varsinkin sen seikan merkitystä, että isänmaan puolustus tulee kiertämättömäksi kysymykseksi, jonka työtätekevien suunnaton enemmistö tulee varmasti ratkaisemaan oman porvaristonsa hyväksi.

Senvuoksi on ensiksikin, „isänmaan puolustus"-kysymyksen selittäminen, toiseksi, tämän yhteydessä „tappion toivomis- ja edistämis"-kysymyksen selittäminen ja vihdoin, ainoan mahdollisen sodanvastaisen taistelun keinon selittäminen, joka keino on kaikkien sotaan osaaottavien vallankumouksellisten illegaalisen järjestön säilyttäminen ja muodostaminen j a t k u v a a työtä varten sotaa vastaan—kaikki tämä on asetettava etualalle.

Sodan boikotti on typerä puheenparsi. Kommunistien on mentävä jokaiseen taantumukselliseen sotaan.

Olisi suotavaa, vaikkapa saksalaisessa kirjallisuudessa ennen sotaa esiintyvien esimerkkien valossa ja varsinkin v. 1912 pidetyn Baselin kongressin esimerkeillä osottaa erikoisen kon-

kreettisesti, että sen seikan teoreettinen tunnustaminen, että sota on rikollinen, että sotaa ei sosialistit voi hyväksyä yms. osottautuu tyhjäksi sananhelinäksi jo senvuoksi, että tuollaisessa kysymyksen asettelussa ei ole mitään konkreettisuutta. Me emme anna joukoille minkäänlaista todellisesti elävää käsitystä siitä, miten sota voi lähestyä ja lähestyy. Päinvastoin, suunnattoman suuressa määrässä leviävä hallitseva sanomalehdistö joka päivä peittelee tätä kysymystä ja levittää sen suhteen sellaista valhetta, jonka rinnalla heikko sosialistinen sanomalehdistö on täysin voimaton, sitäkin enemmän, kun se rauhan aikana esittää tässä suhteessa kokonaan vääriä mielipiteitä. Kommunistinenkin sanomalehdistö useissa maissa varmaankin häpäisee itsensä.

Minä arvelen, että meidän edustajiemme olisi osuustoimintamiesten ja trade-unionilaisten kansainvälisessä kongressissa jaettava keskenään tehtävät ja käsiteltävä kaikki ne puheenparret, joilla nykyään puolustellaan sotaa, mahdollisimman perinpohjaisesti ja yksityiskohtaisesti.

Pääasiallisena keinona joukkojen voittamiseksi sodan puolelle ovat ehkä juuri ne puheenparret, joita käyttää porvarillinen sanomalehdistö, ja että kaikkein tärkeimpänä seikkana, joka selittää meidän voimattomuutemme sotaa vastaan, on se, että emme käsittele näitä puheenparsia ennakolta, vaan pikemminkin

koetamme suoriutua niistä halpahintaisella, kerskuvalla ja täysin tyhjällä lavertelulla, että me emme salli sotaa, että me täysin ymmärrämme sodan rikollisuuden jne. Baselin manifestin hengessä vuodelta 1912.

Minusta näyttää, että jos meillä on Haagin konferenssissa muutamia miehiä, jotka kykenevät pitämään puheen sotaa vastaan jollakin kielellä, niin on kaikkein tärkeintä sellaisen käsityksen kumoaminen, että läsnäolevat muka ovat sodan vastustajia, että he muka ymmärtävät, miten sota voi ja mitenkä sen täytyykin yllättää heidät kaikkein odottamattomimmalla hetkellä, että he vähääkään ymmärtävät sodanvastaisen taistelun keinoja, että he kykenevät ryhtymään hiukankaan järkeviin ja päämäärään vieviin taistelutoimenpiteisiin sotaa vastaan.

Äskeisen sodan kokemusten pohjalla meidän on selitettävä, kuinka suuri joukko teoreettisia ja jokapäiväisen elämän kysymyksiä nousee heti sodan julistamisen jälkeen, mikä vie kutsuttavien suunnattomalta enemmistöltä mahdollisuuden suhtautua näihin kysymyksiin jonkunkaan verran selväpäisesti ja jonkunkaan verran tunnollisella ennakkoluulottomuudella.

Minä arvelen, että tämä kysymys on selitettävä tavattoman perinpohjaisesti ja että se on selitettävä kahdelta puolelta:

Ensiksikin, kertoen ja eritellen, miten oli asian laita edellisessä sodassa, ja osottaen

kaikille läsnäoleville, että he eivät tätä tiedä tahi että he teeskentelevät tämän tietävänsä, mutta itse asiassa sulkevat silmänsä näkemästä sitä seikkaa, jossa on asian ydin, jota tietämättä ei voi olla puhettakaan minkäänlaisesta taistelusta sotaa vastaan. Tässä yhteydessä on minun luullakseni tarpeen kaikkien niiden vivahdusten ja mielipiteiden erittely, joita esiintyi venäläisten sosialistien keskuudessa silloin sodan johdosta. On todistettava, että nämä vivahdukset eivät syntyneet sattumalta, vaan että ne synnyttti nykyaikaisten sotien luonne yleensä. On todistettava, että ilman näiden mielipiteiden erittelyä ja sen seikan selittämistä, kuinka välttämätön niiden ilmeneminen on ja kuinka ratkaiseva merkitys niillä on kysymykselle sodanvastaisesta taistelusta, ilman sellaista erittelyä ei voi olla puhettakaan minkäänlaisesta valmistumisesta sodan varalle eikä edes tietoisesta suhtautumisesta siihen.

Toiseksi, on otettava esimerkkejä nykyisistä selkkauksista, vaikkapa kaikkein mitättömimmistäkin ja selitettävä niiden valossa, kuinka sota voi syttyä joka päivä Englannin ja Ranskan välisestä riidasta jonkun Turkin kanssa tehdyn sopimuksen yksityiskohdasta, tahi Amerikan ja Japanin välillä turhanpäiväisestä erimielisyydestä jossakin Tyynen valtameren kysymyksessä, tahi minkä tahansa suurvaltain välillä siirtomaariitojen tahi tulli- tai

yleensä kauppapolitiikkaa koskevien riitojen takia jne. Minusta näyttää, että jos ilmenee pienimpiäkin epäilyksiä siihen nähden, tuleeko Haagissa tilaisuutta täydelleen vapaasti pitää puhetta sotaa vastaan, niin on mietittävä joukko viekkaita otteita, jotta voitaisiin sanoa vaikkapa vain pääasia, ja sitten julkaista kirjasena se, mitä ei onnistuta puheissa sanomaan. On annettava asian mennä niinkin pitkälle, että puheenjohtaja kieltää puheen jatkamisen.

Minä arvelen, että samaa tarkoitusta varten on valtuuskuntaan kutsuttava paitsi puhujia, jotka kykenevät ja ovat velvolliset pitämään puheen sotaa vastaan kokonaisuudessaan, s. t. s. esittämään kaikki tärkeimmät ajatukset ja kaikki sodanvastaisen taistelun edellytykset, vielä lisäksi kaikkia kolmea tärkeintä ulkomaalaista kieltä hallitsevia henkilöitä, joiden tehtävänä olisi keskustella edustajien kanssa ja ottaa selville, kuinka he ovat ymmärtäneet perusajatukset ja missä määrin on tarpeen esittää määrättyjä todisteluja tahi esimerkkejä.

Useissa kysymyksissä voi ehkä tehdä vakavan vaikutuksen vain todellisten esimerkkien esittäminen menneestä sodasta. Useissa muissa kysymyksissä voi ehkä vakavan vaikutuksen tehdä vain nykyisten valtioidenvälisten selkkauksien ja niiden suhteen selittäminen mahdolliseen aseelliseen yhteentörmäykseen.

Muistaakseni on sodanvastaiseen taisteluun nähden olemassa useita kommunististen kansanedustajain esityksiä sekä parlamenteissa että puheissa parlamenttien ulkopuolella, senluontoisia esityksiä, jotka sisältävät hirvittävän vääriä ja kevytmielisiä seikkoja sodanvastaiseen taisteluun nähden. Minä arvelen, että tuollaisia esityksiä vastaan, varsinkin jos ne on tehty vielä sodan jälkeen, on esiinnyttävä hyvin päättäväisesti, säälimättömästi mainiten nimeltään jokainen sellainen puhuja. Voidaan lieventää kuinka paljon tahansa arvostelua sellaisesta puhujasta, jos se on tarpeen, mutta ei ole sivuutettava vaikenemisella ainoatakaan sellaista tapausta, sillä kevytmielinen suhtautuminen tähän kysymykseen on sellainen paha, joka painaa enemmän kuin kaikki muu, ja siihen on täysin mahdotonta suhtautua suvaitsevaisesti.

On olemassa joukko työväen edustajakokousten päätöksiä, kauhistuttavan tyhmiä ja keveytmielisiä. On viipymättä koottava kaikkea ja kaikenlaista ainehistoa ja perinpohjin harkittava tämän kysymyksen eri osat ja osaset sekä konferenssissa noudatettava strategia kokonaisuudessaan.

Meidän puoleltamme ei ole suvaittava sellaisessa kysymyksessä virhettä, eikä edes oleellista vajavaisuuttakaan.

N. Lenin.

SELITYKSIÄ.

1) Ranskan uudet asevelvollisuuslait. Vuonna 1927 Ranskassa voimaan tulleet uudet asevelvollisuuslait ovat tyypillisenä esimerkkinä militarismin uusimmasta kehityksestä kapitalistisissa maissa. Yhtenä tärkeimpänä osana näissä laeissa on „sosialisti" Paul Boncourin ehdottama laki „aseistetusta kansasta". Tämä laki edellyttää koko väestön militarisoimisen sodan sattuessa ikään ja sukupuoleen katsomatta, s. t. s. myöskin naisten ja lasten militarisoimisen. Saman lain mukaan on hallituksella oikeus militarisoida myöskin kaikki yhteiskunnalliset järjestöt, esim. ammattiliitot; mitkä merkitsee m. m. kaikenlaisten lakkojen kieltämistä sodan aikana, tehtaissa työskentelevien työmiesten alistamista täydellisen sotilaallisen kurin alaisiksi ammattiliittojen avulla.

Toisen pääosan Ranskan uusista asevelvollisuuslaeista muodostaa Painleven laki armeijan uudelleen järjestelystä. Tämän lain mukaan tulee Ranskan armeija, joka näihin saakka on ollut kokoonpantu asevelvollisuuttaan suorit-

tavista henkilöistä, nyt kokoonpantavaksi pääasiassa palkkasotilaista. Tämä „uudistus" on luonteeltaan selvästi taantumuksellinen, sen tarkoituksena kun on poliittisesti täysin luotettavan, työväenjoukoista täysin eristetyn sotaväen luominen, jota porvaristo tarvitsee tai telussaan „sisäistä vihollista", s. o. työväkeä vastaan.

2) Englannin uusi ammattiliittolaki, joka siellä tuli voimaan Englannin suurlakon jälkeen, kieltää työläisiltä oikeuden ryhtyä kannatuslakkoon. Tällä lailla tahdotaan estää ammattiliittoja millään tavalla sekaantumasta politiikkaan. Tähän tähtää m. m. se lain määräys, jonka mukaan ammattiliittojen jäseniä ei enää saa laskea automaattisesti kuuluviksi Englannin Työväenpuolueeseen, kuten aikaisemmin oli tapana.

3) Laki työriitain sovittamisesta Saksassa. Tämän vuonna 1923 voimaantulleen lain mukaan on hallituksen asetettava eri puolille maata vakinaisia välitysmiehiä työriitain sovittamista varten. Kun joku työselkkaus alkaa saada osakseen yleistä huomiota, on hallituksen välitysmiehen siihen sekaannuttava, ja kuultuaan molempia riitapuolia, tehtävä ehdotus työriidan sovittamiseksi. Jos välitysmiehen ei onnistu tehdä riitapuolia tyydyttävää ehdotusta, on hänellä oikeus langettaa tuomio, joka on riitapuolia velvoittava.

Useiden viimeaikaisten työtaisteluiden kokemukset osottivat käytännössä, että tämä laki on itse asiassa suunnattu työläisiä vastaan.

4) Mond ja mondilaisuus. Sir Alfred Mond, Englannin kemiallisen teollisuuden kuningas, on tunnettu puuhailuistaan „teollisuusrauhan" aikaansaamiseksi. Hän on kehitellyt ajatuksiaan monissa puheissaan ja kirjoituksissaan, jotka hän on koonnut v. 1927 Lontoossa ilmestyneeseen „Talous ja politiikka"-nimiseen kirjaansa. Mond saarnaa luokkien yhteistoimintaa. „Työläiset eivät voi tulla toimeen ilman pääomaa, ja pääoma ei voi tulla toimeen ilman työläisiä"...„Paras vastaus sosialisteille on se, että jokaisesta ihmisestä tehdään kapitalisti", sanoo hän. Tehdäkseen omista työläisistään „kapitalisteja" on Alfred Mond omilla tehtaillaan pannut toimeen sellaisen järjestelmän, että tehtaiden osakkeita myydään työläisille.

5) Spenceriläisyys — on saanut nimensä Spencer-nimisestä englantilaisesta ammatillisen liikkeen miehestä, joka Englannin suurlakon jälkeen ryhtyi eräitten työnantajien toimesta perustamaan suoraan työnantajien käskettävissä olevia keltaisia ammattiliittoja, joita nimitetään „Company Unions" (yhtiöitten ammattiliitoiksi). Eräät kaivosyhtiöt keski-Englannissa ja Walesissa ottavat työhön vain näiden ammattiliittojen jäseniä.

6) „Stahlhelm“ („Teräskypärä“). Tämä on nimenä suurimmalla Saksan monilukuisista, „isänmaallisiksi“ itseään nimittävistä, taantumuksellisista, fascistisista sotilasjärjestöistä.

7) Pasifismi merkitsee samaa kuin „rauhanaate“, pasifisti samaa kuin rauhanaatteen kannattaja, „rauhanystävä“.

8) Sosialipatriootti — „isänmaallinen sosialidemokraatti“.

9) Defaitismi (lue: defetismi). Johtuu lähinnä ranskalaisesta sanasta defaite (tappio) ja on nimenä sellaiselle vallankumoukselliselle kannalle sotaan ja militarismiin nähden, joka toivoo ja edistää oman porvarillisen hallituksen tappiota sodassa ja joka kumouksellisesti taistelee oman maan militarismia vastaan. Viime maailmansodan aikana edustivat johdonmukaista defaitistista kantaa imperialistisiin hallituksiinsa nähden Venäjän bolshevikit, Saksan spartakistit ja eräitten muiden maiden vallankumoukselliset sosialistit. Sana „defaitismi“ voidaan useissa tapauksessa suomentaa „tappion toivomisen ja edistämisen kannaksi“, sana „defaitisti“ — „tappion toivojaksi ja edistäjäksi“.

10) „Reichsbanner“ („Valtakunnan lippu“). Tämä on nimenä Saksan vapaaehtoiselle tasavaltalaiselle sotilasjärjestölle, jonka jäsenet suurimmalta osaltaan ovat sosialidemokraatteja, mutta jonka johto on pariteettipe-

rusteen mukaan pantu kokoon kaikista kolmesta tasavaltalaisesta puolueesta (sosialidemokraateista, demokraateista ja katoolisesta keskustasta). Järjestö on siten kokonaan porvarillis - „tasavaltalaisen" taantumuspolitiikan välikappale, mikä usein synnyttää voimakasta tyytymättömyyttä järjestön työläisjäsenten keskuudessa.

11) Haagin konferenssi. Vuonna 1922 pidettiin Haagissa ammattiliittojen, osuustoimintajärjestöjen ja kaikenkarvaisten „rauhanystäväin" järjestöjen konferenssi, johon oli myöskin kutsuttu Neuvosto-Venäjän ammattiliittojen edustajia. Neuvostoliiton ammattijärjestö lähettikin konferenssiin valtuuskunnan, joka esitti siellä selvän luokkataisteluohjelman sotakysymykseen nähden. Konferenssi, joka oli enimmäkseen kokoonpantu reformistisista ammattiliikkeen miehistä ja porvarillisista „rauhanystävistä", hylkäsi kaikki Neuvosto-Venäjän ammattiliittojen valtuuskunnan tekemät ehdotukset ja rajottui pelkkiin hurskaisiin toivomuksiin sotien lopettamisesta. — Tähän kirjaseen liitteenä otettu kirjoitus „Meidän valtuuskuntamme tehtävistä Haagissa" on Leninin mainittua valtuuskuntaa varten laatima menettelyohje.

SISÄLTÖ:

Johdannoksi 3
Kommunistisen Internationalen VI maailmankongressin teesit sotakysymyksestä 9
Kansainvälisestä sodanvastaisesta kamppailusta. Kominternin VI kongressin päätös 114
Meidän valtuuskuntamme tehtävistä Haagissa (Lenin) 116
Selityksiä 123